

*Nhật ký trưởng thành
của đứa trẻ ngoan*

Làm một người biết ơn

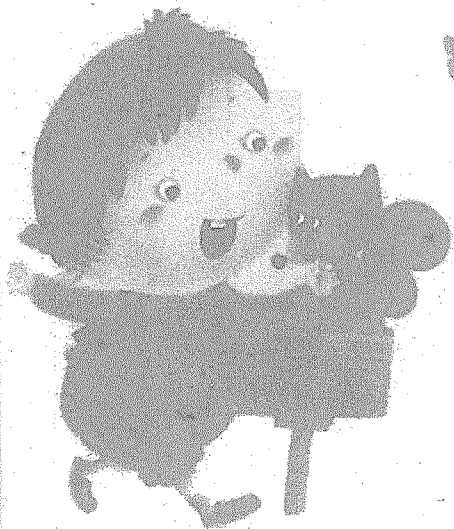
*Trương Côn
Dành gửi tặng Phương*

 NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Dành cho trẻ 6-12 tuổi

Làm một người biết ơn

tuế

củ

việ

trẻ

tổ

đượ

có

cản

đầy

đọc

lóp

mìn

Lời nói đầu

Đọc sách có thể nuôi dưỡng tình cảm, mở mang trí tuệ, làm cho con người trở nên ưu tú hơn. Trên đường đời của trẻ, càng cần những quyển sách hay dẫn lối, thông qua việc đọc sách, thông qua việc học tập và giáo dục, dạy cho trẻ có đức tính tốt, từ đó có được tương lai tốt đẹp!

Con trẻ là hi vọng của mỗi gia đình, là tương lai của tổ quốc. Khi trẻ hình thành được thói quen tốt, nhận thức được rằng việc của mình phải tự mình hoàn thành; khi trẻ có tính cách tốt, trẻ sẽ tự quản lý được bản thân; khi trẻ dũng cảm chiến thắng khó khăn, nội tâm trẻ đủ mạnh mẽ; khi trẻ đầy tự tin, dám nói lớn rằng mình rất giỏi; khi trẻ hiểu rằng đọc sách là tốt cho bản thân, cố gắng làm học sinh giỏi trong lớp, trẻ sẽ gặp được phiên bản xuất sắc của chính bản thân mình.

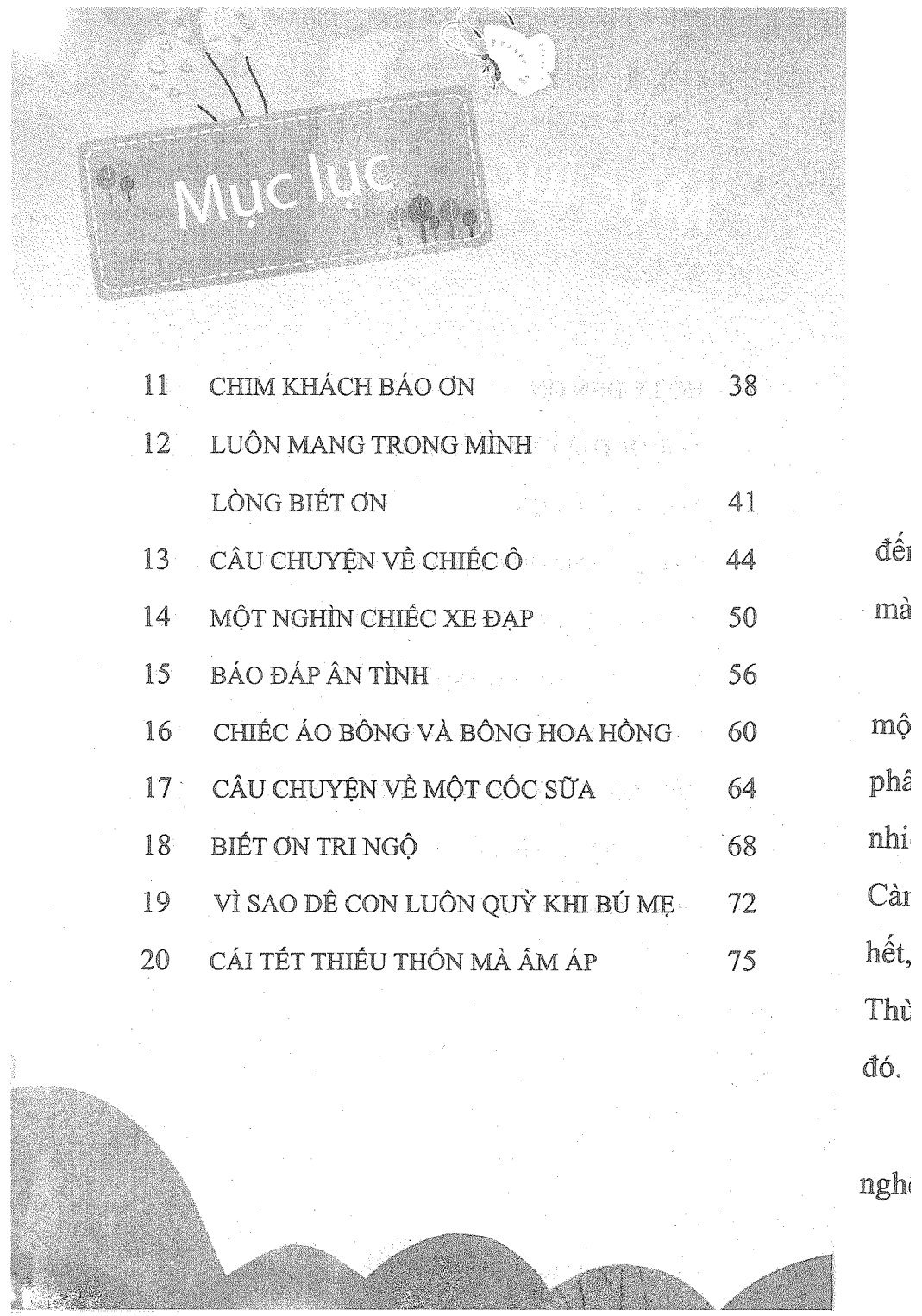
Series sách này kỳ công biên tập những mẫu chuyện

nhỏ đầy năng lượng tích cực, khéo léo xen vào những “châm ngôn sống” và “gợi ý trưởng thành”. Trong quá trình đọc, trẻ không những có thể đọc được những câu chuyện hay, gặt hái được những kiến thức mới, còn có thể suy ngẫm, huấn luyện tư duy thông qua những mẫu chuyện này. Đây cũng chính là những viên đá lót chân cho trẻ trên đường đời, để trẻ có thể bước cao hơn, nhìn xa hơn.

Mục lục

1	HỒ LY ĐỀN ƠN	1
2	NGƯỜI THẦY HẠNH PHÚC	5
3	NGÀY LỄ TẠ ƠN	10
4	ÔNG LÃO ĐÁNH CÁ VÀ CON CÁ VÀNG	13
5	PHẦN THƯỞNG CHO LÒNG BIẾT ƠN	17
6	SỨC MẠNH CỦA LÒNG BIẾT ƠN	20
7	CẢM ƠN NHỮNG LỜI PHÊ BÌNH	23
8	CẢM ƠN NGƯỜI NGAY CẠNH CHÚNG TA	27
9	CHÚ CHÓ CANH MỘ	31
10	QUẠ CON BẢO HIẾU	35

Mục lục

11	CHIM KHÁCH BẢO ƠN	38
12	LUÔN MANG TRONG MÌNH	
	LÒNG BIẾT ƠN	41
13	CÂU CHUYỆN VỀ CHIẾC Ô	44
14	MỘT NGHÌN CHIẾC XE ĐẠP	50
15	BẢO ĐÁP ÂN TÌNH	56
16	CHIẾC ÁO BÔNG VÀ BÔNG HOA HỒNG	60
17	CÂU CHUYỆN VỀ MỘT CỐC SỮA	64
18	BIẾT ƠN TRI NGỘ	68
19	VÌ SAO DÊ CON LUÔN QUỲ KHI BÚ MẸ	72
20	CÁI TẾT THIẾU THÓN MÀ ÂM ÁP	75

đến

mà

mộ

phá

nhì

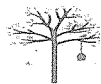
Càr

hết,

Thù

đó.

nghe

HỒ LY ĐẾN ƠN

Một ông lão đã kể cho tôi nghe câu chuyện liên quan đến việc phóng sinh, ông nói đó chính là câu chuyện có thật mà chính ông đã từng trải qua.

Ông lão kể với tôi, ông vốn là nhân viên quản lý của một đập thủy điện, thường xuyên một mình trông coi phòng phân phối điện ngay bên cạnh đập. Bởi vì công việc này có nhiều thời gian rảnh rỗi, nên ông bắt đầu có sở thích câu cá. Càng ngày ông câu cá càng giỏi, đến nỗi ăn mãi mà không hết, ông đem số cá thừa thả vào trong một thùng nước to. Thùng nước này được đặt trong một phòng bếp xây tạm ở đó.

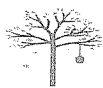
Một buổi tối đầu mùa hạ, ông vẫn chưa ngủ, chợt nghe thấy trong phòng bếp có tiếng động. Ông vội gọi đồng

nghiệp cùng đi xem rớt cuộc có chuyện gì. Thì ra có con hồ ly tới ăn vụng cá, không may bị rơi vào thùng nước, không trèo lên được. Nghĩ đến việc mấy lần trước không hiểu sao số cá trong thùng tự nhiên bị ít đi, ông liền định ra tay giết chết con hồ ly đáng ghét này. Khi ông dùng đèn pin rọi vào con hồ ly, chuẩn bị ra tay thì thấy mắt nó lộ rõ sự sợ hãi, thậm chí còn có cả nước mắt chảy ra nữa. Lúc ấy ông đã mềm lòng... Cuối cùng quyết định thả nó đi.

Sau lần ấy, số cá trong thùng không còn bị ít đi nữa. Như vậy rõ ràng con hồ ly ấy rất có lương tâm, hiểu được lòng người. Điều làm ông không ngờ nhất, và cũng xúc động nhất chính là khi có trận động đất lớn xảy ra, con hồ ly ấy đã cứu mạng ông.

Khoảng 3 giờ sáng ngày 28 tháng 7 năm 1976, khi

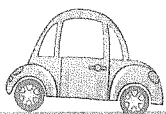

hồ ông đang say giấc thì bị đánh thức bởi tiếng gầm rú và âm thanh ào ào dồn dập. Ông nhận ra đó là tiếng kêu của hồ ly lúc trước, liền bật dậy mở cửa. Con hồ ly ngẩng cổ nhìn ông với một vẻ mặt nôn nóng và bất an, lại còn cứ chạy vòng tròn mấy lần, giống như người cảm đang có chuyện gấp trong lòng vậy. Ông trầm nghĩ, chắc là nó không sẵn được mồi, đói quá nên tới tìm mình xin trợ giúp. Thế nhưng khi ông đang định quay lại phòng để lấy đồ ăn cho nó thì đột nhiên hồ ly liền ngoạm lấy quai dép của ông, cố sức kéo ra bên ngoài. Đột nhiên ông có một dự cảm gì đó, liền đi theo hồ ly ra vườn. Đúng lúc này, trận siêu động đất mạnh 7.8 độ richter ầm ầm ập xuống. Phòng phân phối điện nơi ông ở bị sập đổ hoàn toàn chỉ trong tích tắc... Còn ông đã may mắn thoát chết vì đang đứng ngoài sân.

Đến tận bây giờ, khi tuổi đã cao, trí nhớ đã kém, nhưng ông vẫn không thể nào quên được con hồ ly từng được ông phóng sinh rồi lại cứu ông ấy. Ông xúc động nói rằng: “Trái đất là một ngôi nhà chung, động vật và con người có mối quan hệ mật thiết với nhau. Mặc dù chúng không

thể cất tiếng nói như con người, nhưng chúng cũng có tư duy, tình cảm và lương tâm giống như con người vậy.”

Bài học trưởng thành

Chúng ta cần phải biết ơn những người đã bỏ qua, không tính toán với những sai lầm của chúng ta, bởi chính họ đã cho chúng ta cơ hội được làm lại từ đầu.

nổi

Noi

Rac

tôn

tiền

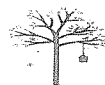
sâu

và c

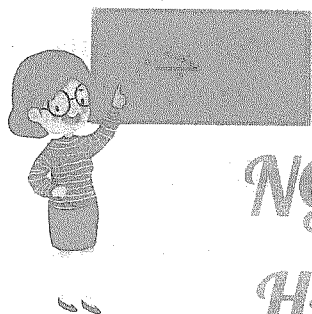
thàn

ngườ

dám

6 tư

NGƯỜI THẦY HẠNH PHÚC

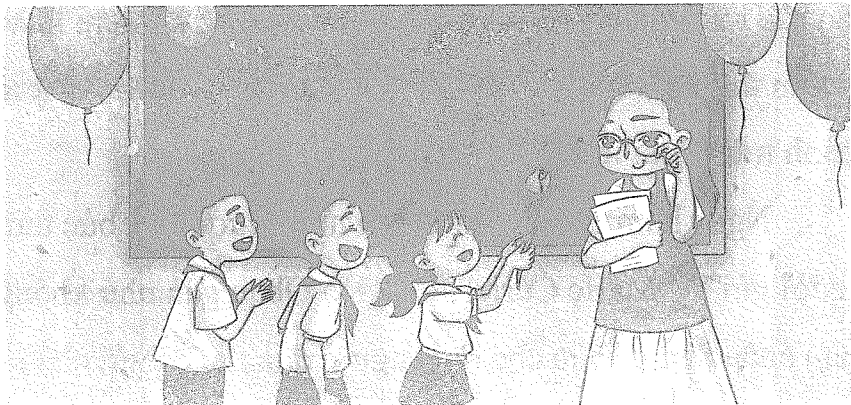
Phu nhân Curie là người Ba Lan, là nhà khoa học nữ nổi tiếng nhất thế giới, bà từng hai lần đoạt giải thưởng Nobel, được xưng danh là “Người mẹ của nguyên tố Radium”. Bà đạt được thành tựu to lớn và được người đời tôn kính, nhưng bà vẫn luôn nhớ đến cô Oban cô giáo dạy tiếng Pháp thời niên thiếu của mình, vì phu nhân Curie hiểu sâu sắc rằng, nếu khi đó không có sự dạy dỗ nghiêm khắc và cẩn thận của cô, thì bản thân không thể đạt được những thành tựu vĩ đại như bây giờ.

Ngày hôm đó, cô giáo Oban nhận được một bức thư, người gửi là “Marie Curie”. Cô giáo Oban gần như không dám nhận thư, bà còn cho rằng người đưa thư đã gửi nhầm!

Bởi vì lúc này phu nhân Curie đã trở thành một nhà khoa học vĩ đại được tán tụng trên toàn thế giới, sao có thể viết thư cho một cô giáo quê mùa vô danh tiểu tốt vừa già vừa nghèo được chứ? Cô giáo Oban liên tục xua tay nói với người đưa thư: “Thưa ông, ông chắc chắn nhầm lẫn rồi, chắc chắn là nhầm rồi, tôi làm sao có thể nhận được thư từ vị danh nhân này cơ chứ!” Cho đến khi người đưa thư vô cùng chắc chắn rằng tên và địa chỉ người nhận không hề sai, bà mới dùng đôi tay run run của mình mở phong bì thư.

Cô giáo Oban cảm thấy chuyện này thật sự khó tin! Bà chậm rãi đeo cặp kính lão lên, mở bức thư ra cẩn thận đọc từng câu từng chữ, khi đọc xong, nước mắt bà trào ra vì xúc động, hóa ra người viết thư là cô bé Marie 20 năm

choa về trước luôn đứng đầu lớp trong tất cả các môn học! Trong
viết thư phu nhân Curie bày tỏ lòng kính trọng đối với cô giáo
vừa Oban, nói với cô giáo, bà làm nghiên cứu khoa học tại Pháp,
i với bà chân thành mời cô tới Paris chơi, phu nhân Curie còn
i rồi, chu đáo gửi lộ phí kèm với thư. Cô giáo Oban đọc thư xong,
ư từ ngẩn người ra trên ghế, nước mắt làm nhòa đi đôi mắt của
ư vô bà, hình ảnh cô học trò Marie chăm chỉ dễ thương hiện lại
ng hề trong trí nhớ của bà, cô giáo Oban lẩm bẩm một mình:
i thư. “Không ngờ mình lại dạy được một nhà khoa học vĩ đại
ó tin! như vậy.”

thận Không lâu sau, cô trò bao năm xa cách cuối cùng
ào ra cũng gặp lại nhau, phu nhân Curie đón tiếp nhiệt tình cô
năm giáo Oban tại nhà mình. Bà tự mình xuống bếp làm thức
ăn, chúc rượu cô giáo. Sau bữa cơm bà lại ngồi cạnh cô tâm
sự thân thiết. Bà làm cho cô giáo quên hết sự gò bó mất tự
nhiên trong lòng, quên mất trước mặt bà là một nhà khoa
học vĩ đại, đã đạt được giải thưởng Nobel cao quý.

Tháng 5 năm 1932, Viện nghiên cứu Radium Warsaw
được thành lập, Phu nhân Curie với vai trò nhà tài trợ vui

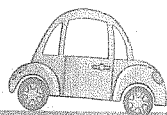

mừng nhận lời mời của tổ quốc đến tham dự buổi Lễ khai và
mạc tại Warsaw. Hôm đó, xung quanh bà toàn những nhân
vật nổi tiếng trên thế giới, có quốc vương có hoàng hậu, có
rất nhiều các nhà lãnh đạo của các nước, có các nhà khoa
học nổi tiếng trên các lĩnh vực, còn có bạn bè thân thích của
phu nhân Curie.

Khi lễ khai mạc sắp bắt đầu, phu nhân Curie bắt chấp
mọi ánh nhìn, đột nhiên bước nhanh từ ghế ngồi danh dự
xuống dưới, tay ôm hoa tươi đi qua đoàn người, đến trước
một người phụ nữ cao tuổi ngồi trên xe lăn. Phu nhân Curie
thơm vào má bà một cách tình cảm, nhẹ nhàng đẩy chiếc
xe lăn tới trước vị trí ghế ngồi danh dự. Phu nhân Curie giới
thiệu với mọi người, đây là cô giáo Oban dạy mình thời niên
thiếu. Tất cả mọi người trong hội trường nhìn thấy đều hướng
ánh mắt ngưỡng mộ kính phục tới phía hai cô trò, tất cả
cùng đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt. Trên khuôn mặt bà cụ tám
mươi tuổi này ngập tràn những giọt nước mắt xúc động và
hạnh phúc, bởi vì bà không bao giờ ngờ tới, học sinh của
bà sau khi trở thành danh nhân thế giới, lại vẫn nhiệt tình

và kính trọng bà như vậy.

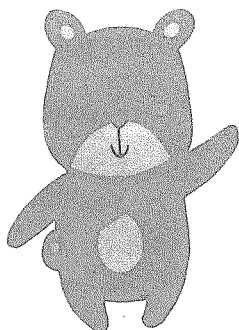

Bài học trưởng thành

Một danh nhân thế giới mà còn mang một tâm lòng biết ơn lớn lao đối với cô giáo của mình như vậy, còn chúng ta thì sao, chúng ta đã có hành động gì để báo đáp thầy cô của mình, những người mà ngày đêm không quản ngại vất vả dạy dỗ chúng ta nên người hay chưa?

NGÀY LỄ TẠ ƠN

Một buổi sáng, Gấu mẹ đi chợ mua rất nhiều đồ ăn, có rau củ, có bánh ga tô, còn có một lọ mật ong, Gấu con hỏi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ ơi, là ngày Lễ tạ ơn con ạ, vào ngày này chúng ta cần bày tỏ sự biết ơn đối với những người đã từng giúp đỡ chúng ta!”

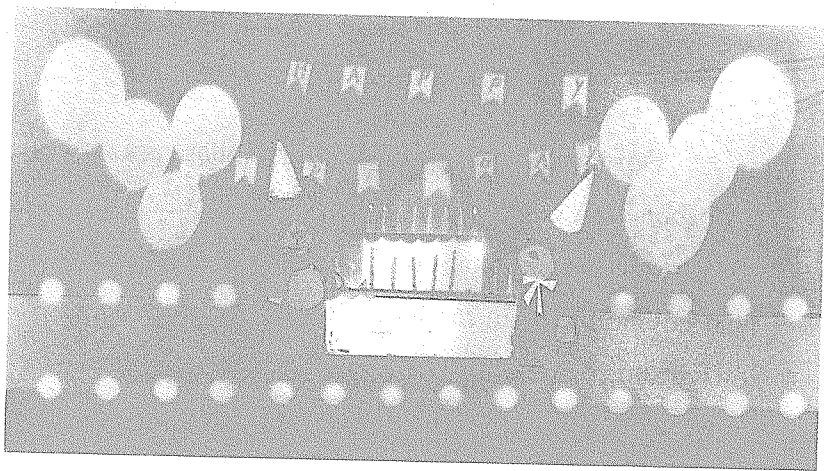
Lúc này Hổ con, Voi con đến rủ Gấu con đi chơi, hôm nay Gấu con rất hứng cảm trèo lên cây hái tổ ong mật, đàn ông đuổi theo tấn công, Gấu con ngã phịch xuống đất, “Ui da, ui da.”

Mông của Gấu con sưng vù, Voi con dìu Gấu con về nhà, Gấu con trèo lên giường, Gấu mẹ bôi thuốc cho cậu rồi đưa cho cậu 1 miếng bánh ngọt nói: “Gấu con, Voi con đã giúp đỡ con, con đã nói lời cảm ơn tới bạn chưa?” “Con

quên mất rồi!” Gấu con ngồi trước bàn học viết thư, vừa viết vừa nói, “Hôm nay là Lễ tạ ơn, mình sẽ tặng quà bằng bánh ngọt.”

Viết thư xong, Gấu con ra khỏi nhà, Gấu mẹ dặn cậu: “Con tặng quà xong thì về sớm nhé.” Gấu con trở về nhà

đồ ăn,
gấu con
ngày này
lẽ từng

ri, hôm

lật, đàn

lát, “Ui

con về

cho cậu

Voi con

?” “Con

rất nhanh, phong thư và bánh ngọt trên thay đều biến mất, cốc cốc, có người gõ cửa, Gấu mẹ mở cửa, hóa ra là bác Ngựa đưa thư. “Gấu mẹ, đây là bưu kiện của chị.” Gấu mẹ mở hộp quà ra. “Ôi, đây chẳng phải là bánh ngọt của Gấu con sao?” Mở thư ra đọc, “Mẹ ơi, người mà con cần cảm ơn nhất chính là mẹ, cảm ơn mẹ luôn chăm sóc cho con.” Gấu con.

Hóa ra Gấu con chuẩn bị hai phần bánh ngọt và thư tay, một phần tặng cho mẹ, người mà cậu yêu thương nhất.

Bài học trưởng thành

Đối với Gấu con, người mà cậu phải cảm ơn là Voi con, Voi con đã đưa cậu về nhà khi cậu bị thương. Nhưng đối với Gấu con, người mà cậu phải cảm ơn nhất là Gấu mẹ, Gấu mẹ luôn chăm sóc cậu, để cậu lớn lên khỏe mạnh trong ngôi nhà đầy tình yêu thương.

ngl

ông

lướ

mớ

cầu

ông

Ông

hỏi

Cá v

à thư
nhất.

ÔNG LÃO ĐÁNH CÁ VÀI

CON CÁ VÀNG

Ngày xưa ngày xưa, có hai vợ chồng ông lão đánh cá nghèo khổ sống trong một túp lều bên bờ biển. Ngày ngày, ông lão ra biển thả lưới bắt cá, bà lão ở nhà kéo sợi.

Một hôm ông lão đi đánh cá như thường lệ, ông quăng lưới hai lần mà không bắt được gì. Đến mẻ lưới thứ ba, ông mới bắt được một con cá vàng nhỏ xíu. Cá vàng khấn thiết cầu xin, khấn thiết cầu xin ông lão đánh cá, nói rằng nếu ông thả nó về biển thì nó sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của ông. Ông lão đánh cá vui vẻ thả Cá vàng về biển mà không đòi hỏi gì.

Ông lão đánh cá trở về nhà, kể cho bà vợ nghe về con Cá vàng. Bà vợ nghe xong, nói: Sao ông không đòi nó cho

một cái máng lợn mới? Cái máng lợn nhà ta đã gần vỡ rồi.

Ông lão đánh cá đi ra biển gọi Cá vàng, Cá vàng ngoi lên mặt nước, ông lão kể với cá về yêu cầu của bà vợ. Cá vàng nhận lời, bảo ông lão cứ yên tâm trở về. Khi ông lão về đến nhà thì thấy nhà đã có một chiếc máng lợn mới.

Nhìn thấy ông, bà vợ lại quát: Ông phải đòi thêm một ngôi nhà thật đẹp nữa chứ. Ông lão đánh cá lại đi ra biển, bảo với Cá vàng: Cá vàng ơi, bà vợ ta lại muốn có một ngôi nhà mới. Cá vàng nhận lời.

Ông lão đánh cá trở về nhà, ông chẳng còn thấy túp lều đâu, thay vào đó là một ngôi nhà to đẹp. Nhưng bà vợ

ỡ rồi.
g ngoi
ợ. Cá
ng lão
ói.

m một
a biển,
t ngôi

ấy túp
; bà vợ

ông lại đòi hỏi: Ông hãy bảo với con Cá vàng rằng, tôi muốn được sống trong một tòa cung điện nguy nga. Ông lão lại đi ra biển tìm cá vàng một lần nữa. Cá vàng một lần nữa lại nhận lời ông, nó bảo ông cứ đi về đi, nguyện vọng của vợ ông sẽ thành hiện thực.

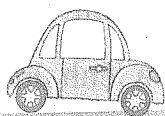
Ông lão quay về nhà, hiện ra trước mắt ông là một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, bà vợ ông đã trở thành Nữ hoàng, xung quanh không biết bao nhiêu kẻ hầu người hạ.

Thấy bà vợ, ông lão quý xuống và nói: Thưa Nữ hoàng, chắc bây giờ bà đã thỏa lòng rồi chứ. Bà vợ đến nhìn cũng không thềm nhìn ông 1 cái rồi ra lệnh đuổi ông đi.

Nhưng chỉ một tháng sau, bà ta lại cảm thấy không thỏa mãn. Bà ta tìm ông lão về, bắt ông đi tìm con cá vàng, đòi con Cá vàng biến bà ta trở thành Long Vương ngự trên biển cả để hàng ngày Cá vàng sẽ phải nghe bà ta sai bảo.

Ông lão không dám trái lời, lại tìm ra biển. Lúc này, một cơn dông tố kinh khủng kéo đến, mặt biển nổi sóng ầm ầm. Ông lão gọi Cá vàng, con cá bơi đến hỏi: Ông lão có việc gì thế? Ông lão cần gì?

Ông lão chào con cá và nói: Cá ơi! Giúp tôi với. Bây giờ mẹ tôi không muốn làm nữ hoàng nữa, mẹ muốn làm Long Vương ngự trên mặt biển, để bắt Cá vàng phải hầu hạ mẹ và làm theo ý muốn của mẹ. Cá vàng không nói gì, quẫy đuôi một cái rồi lặn sâu xuống đáy biển. Ông lão đứng trên bờ đợi mãi không thấy Cá vàng lên trả lời, mới quay về. Đến nơi, ông lão sừng sốt, cung điện nguy nga đã biến đâu mất; trước mắt ông lại là túp lều nát ngày xưa, và vợ ông đang ngồi cạnh cái máng lợn sứt mẻ.

Bài học trường thành

Con Cá vàng trả ơn ông lão là điều đáng để chúng ta học tập. Khi được người khác giúp đỡ, chúng ta nên cảm ơn họ. Còn bà vợ ông lão trong câu chuyện, một kẻ tham lam vô độ, đến ngay cả Cá vàng tốt bụng như vậy cũng không thể chịu đựng nổi, chúng ta hoàn toàn không nên học theo bà ấy.

thợ
một
tron
và n
trở l
lấy r
chún
cũng
được
thợ l

PHẦN THƯỞNG CHO LÒNG BIẾT ƠN

Ở một thành phố nọ xảy ra nạn đói. Có một người thợ làm bánh mì gia đình khá giả, tính tình lại lương thiện, một hôm bèn tập hợp hết mười mấy đứa trẻ nghèo khó nhất trong thành phố lại, rồi bung ra một chiếc giỏ đầy bánh mì và nói: “Mỗi người một ổ bánh mì nhé. trước khi tình hình trở lên khá hơn, mỗi ngày các cháu đều có thể đến đây và lấy một ổ bánh mì.”

Lũ trẻ đói khát như ong vỡ tổ, nhao nhao lên đòi bánh, chúng vây xung quanh giỏ bánh mì, tranh giành nhau, ai cũng muốn lấy được ổ bánh mì to nhất. Khi mỗi đứa đã lấy được một ổ bánh mì, không đứa nào nhớ để cảm ơn người thợ làm bánh mì tốt bụng, mà cứ thế bỏ đi.

Nhưng trong số đó có một cô bé không giống với các

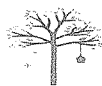
bạn. Cô không cãi cò, cũng không tranh cướp với các bạn, cô chỉ lặng lẽ lùi về sau một bước, đợi các bạn lấy xong bánh mì, mới tiến lên lấy ổ bánh nhỏ nhất còn sót lại trong giỏ. Cô bé cũng không vội vàng chạy về ngay, cô ở lại cảm ơn và hôn lên đôi bàn tay của người thợ làm bánh mì.

Ngày hôm sau, người thợ làm bánh mì lại mang ra một giỏ bánh đặt trước mặt lũ trẻ, chúng vẫn như hôm qua, vừa cãi nhau, vừa tranh giành. Cô bé nhút nhát, tội nghiệp

hôm qua, hôm nay chỉ lấy được một ổ bánh mì bé bằng một nửa của hôm qua. Nhưng khi cô mang bánh về nhà, mẹ cô lấy dao cắt ra, bất chợt trong chiếc bánh rơi ra rất nhiều những đồng bạc sáng lấp lánh.

Người mẹ hoảng hốt bảo cô bé: “Con mau đem tiền

: bạn, trả lại cho người ta, chắc là do lúc nhào bột không chú ý để
xong bị lẫn vào. Con mau đi đi!”

trong Khi cô bé đến gặp và chuyển lời của mẹ cô đến người
i cảm thợ làm bánh mì tốt bụng kia, người thợ mới hiền từ nhìn
i. cô và nói: “Không, không phải ta nhầm lẫn gì đâu. Là ta tự
ang ra tay bỏ vào trong chiếc bánh những đồng bạc này, ta muốn
n qua, thưởng cho con, mong con hãy giữ mãi trái tim bình an và
nghịệp giàu lòng biết ơn như bây giờ. Con cứ về đi, nhắn với mẹ
con, tiền này là của con.”

Cô bé vô cùng cảm động, cô trở về nhà, kể cho mẹ
nghe tin vui này. Đây chính là phần thưởng cho lòng biết
ơn của cô.

Bài học trưởng thành

Con người luôn cần có lòng biết ơn, sự giúp
đỡ của người khác không phải là điều hiển nhiên, chỉ
có lòng biết ơn mới dần dần được sự giúp đỡ đó.

ng một
, mẹ cô
t nhiều

em tiền

SỨC MẠNH CỦA LÒNG BIẾT ƠN

lớn
cô l
đầu
bơi

ngờ
lần:

Vào một đêm mưa tuyết giăng đầy trời, có một chàng trai trẻ bị hỏng xe, mắc kẹt ở vùng ngoại ô. Trong lúc anh ta lo lắng không biết phải làm sao, may thay có một bác lái xe đi ngang nhìn thấy liền dừng xe lại. Thấy xe của chàng trai bị hỏng, bác lái xe không mấy may suy nghĩ, bèn giúp anh ta kéo xe đến một thị trấn nhỏ gần đó.

Xong việc, chàng trai trẻ muốn đưa tiền cảm ơn bác lái xe. Bác lái xe liền nói: “Tôi không cần cậu cảm ơn, nhưng tôi muốn cậu hứa với tôi một điều, đó là hãy giúp đỡ người khác khi họ gặp khó khăn.”

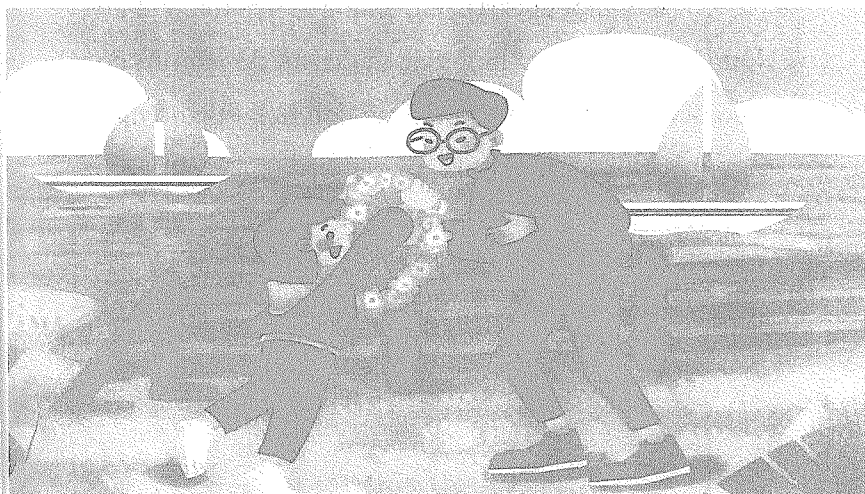
Từ đó về sau, chàng trai trẻ không chỉ giúp đỡ rất nhiều người, mà mỗi lần giúp một ai đó, anh lại nói với họ đúng câu nói mà bác lái xe năm nào từng nói với anh.

với c
gặp l
đây y

Nhiều năm trôi qua, chàng trai trẻ năm xưa cũng đã lớn tuổi. Trong một trận lũ quét bất ngờ, ông không may bị cô lập trên một gò đất nhỏ, bốn bề là nước lũ. Lúc này, từ đâu xuất hiện một cậu thiếu niên, không màng nguy hiểm, bơi đến cứu ông.

Khi ông định cảm ơn người thiếu niên đó, thật bất ngờ, cậu ta lại nói ra câu nói mà ông đã từng nói rất nhiều lần: “Cháu không cần cảm ơn, nhưng cháu muốn bác hứa

với cháu một điều... Đó là hãy giúp đỡ người khác khi họ gặp khó khăn!”

Trong lòng ông bỗng dâng trào xúc động. Hóa ra, sợi dây yêu thương mà ông xâu chuỗi, sau khi chuyển qua tay

rất nhiều người, cuối cùng lại từ tay cậu thiếu niên nọ trở về với ông. Những việc tốt mà ông đã làm, hóa ra đều là làm cho chính bản thân ông. Giúp đỡ người khác cũng là giúp đỡ chính mình.

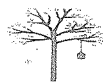
Bài học trưởng thành

Khi mỗi người trong chúng ta đều mang theo lòng biết ơn để làm một việc gì đó, thì dù việc đó có nhỏ đến đâu, cuối cùng cũng sẽ tích tụ lại thành một nguồn sức mạnh to lớn.

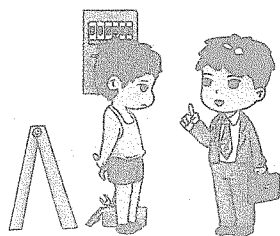

tiếng ở
ông lão
bình ôn
cũng m
xong ôi
S
lại câu
“Chỉ là
để ý!”

N
của ông
của ông

nọ trở
đều là
cũng là

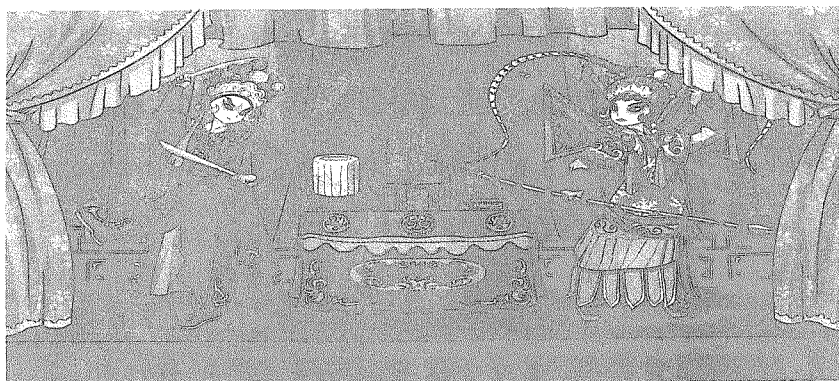

CẢM ƠN LỜI PHÊ BÌNH

Mai Lam Phương là một nam nghệ sĩ kinh kịch nổi tiếng ở Trung Quốc. Trong một buổi biểu diễn nọ, có một ông lão ngồi xem dưới hàng ghế khán giả đã trực tiếp phê bình ông: “Nghệ sĩ nổi tiếng gì chứ, ngay đến cả múa kiếm cũng múa sai, lại vẫn còn dám lên sân khấu biểu diễn!” Nói xong ông lão ấy liền đứng dậy bỏ đi.

Sau khi kết thúc buổi biểu diễn, Mai Lam Phương kể lại câu chuyện ấy cho mọi người, nhưng ai nấy đều bảo: “Chỉ là một ông già nói năng linh tinh thôi, anh hà tất phải để ý!”

Nhưng Mai Lam Phương vẫn luôn nghĩ tới câu nói của ông lão kia, ông đã chạy vạy khắp nơi để dò hỏi nơi ở của ông lão.

Một ngày nọ, Mai Lam Phương tìm tới nhà của ông lão, vừa gặp đã cúi người nói: “Ông ơi hôm trước ông nhận xét rất hay, thực sự là con diễn chưa tốt, nên hôm nay con đến để xin ông chỉ giáo cho.”

Ông lão ngay lập tức cự tuyệt: “Anh là nghệ sĩ nổi tiếng, tôi đâu dám chỉ giáo anh.”

Mai Lam Phương lại cúi người thêm lần nữa, nói: “Con biết kỹ thuật của mình chưa được giỏi, con một lòng muốn phát huy tinh túy của nước ta, mong ông chỉ giáo cho con.”

Ông lão vẫn lắc đầu từ chối, Mai Lam Phương lại tiếp tục cúi người khẩn cầu, lúc này ông lão mới nói: “Thấy anh có thành ý như vậy, tôi sẽ chỉ cho anh một vài điểm.”

là k
đâu

ông

lão
thời
hiệu

hạn
khô

phà
tôn

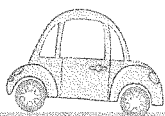

“Thực ra anh diễn rất tốt, chỉ có duy nhất một điều là khi diễn anh lại dùng kiếm pháp của nam nhân, điều này đâu có đúng với thân phận của Ngu mỹ nhân!”

Mai Lam Phương nghe xong, lập tức quỳ gối cầu xin ông lão chỉ dạy thêm.

Từ sau ngày hôm ấy, Mai Lam Phương đã theo ông lão để học sự khác nhau giữa kiếm pháp nam và nữ, đồng thời vận dụng vào trong biểu diễn. Và ông đã nhận được hiệu quả rất tích cực.

Mọi người đều khen Mai Lam Phương khiêm tốn, ham học hỏi, nhưng ông lại nói: “Thuật múa kiếm của tôi không được tốt, có người phê bình sửa sai cho, đó là phúc phận của tôi. Họ là quý nhân của mình, tất nhiên phải khiêm tốn học theo.”

Bài học trưởng thành

Lời phê bình không đáng sợ, cái đáng sợ chính là bạn nhìn nhận lời phê bình đó như thế nào. Dùng tâm lòng cảm ơn để nhìn nhận lời phê bình, bạn sẽ phát hiện ra rằng những lời phê bình ấy chính là dưỡng chất tốt nhất trên con đường trưởng thành của mình.

giận

giờ

bên

khôn

ăn c

phở,

muố

còn

gái,

khôn

CẢM ƠN NGƯỜI NGAY CẠNH CHÚNG TA

Có một cô gái cãi nhau một trận rất to với mẹ, tức giận đến nỗi tông cửa xông ra ngoài, quyết định không bao giờ quay lại căn nhà đáng ghét này nữa! Cô gái đi lang thang bên ngoài cả ngày, đói đến nỗi sôi cả bụng, trong người lại không đem theo tiền, nhưng cũng không thể mặt mặt về nhà ăn cơm được. Khi trời tối, cô gái đi ngang qua một quán phở, mùi thơm ngào ngạt cứ thế bay lên. Cô gái thực sự rất muốn ăn một bát phở, nhưng trong người không có tiền, chỉ còn cách đứng đó nuốt nước bọt ừng ực.

Đột nhiên ông chủ quán phở nhẹ nhàng hỏi cô: “Cháu gái, cháu có muốn ăn phở không?”

Cô gái ngại ngùng trả lời: “Dạ, nhưng nhưng cháu không có tiền.”

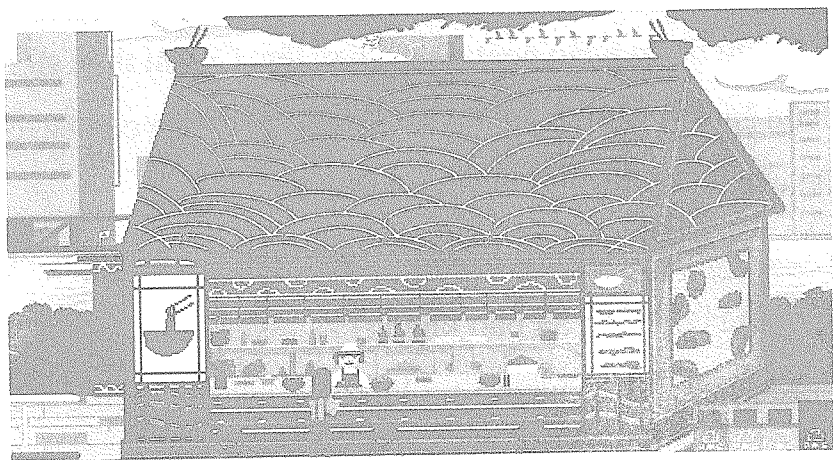

Ông chủ quán nghe xong thì cười lớn: “Haha, không sao, coi như hôm nay ta mời cháu!”

Cô gái thực sự không dám tin vào tai mình, nhưng vẫn ngồi xuống. Không lâu sau, ông chủ đem phở ra, cô gái ngồi ăn ngon lành, và nói: “Ông chủ, ông thật tốt bụng!”

Ông chủ quán nói: “Ồ? Sao cháu lại nói vậy?” Cô bé đáp lại: “Ông không quen cháu, nhưng ông lại đối xử tốt với cháu như vậy, không giống mẹ cháu, mẹ cháu chẳng hiểu cháu muốn gì, cháu nghĩ gì, cháu bực lắm!”

Ông chủ quán lại cười: “Haha, cháu gái này, ta mới chỉ cho cháu một bát phở mà cháu đã cảm kích ta như vậy. Vậy mẹ cháu nấu cơm cho cháu mười mấy năm trời, chẳng

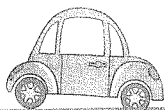
không phải là cháu càng phải cảm kích mẹ cháu hơn sao? ”

Nghे ông chủ quán nói vậy, cô gái như chột tỉnh ngộ, nhưng nước mắt cứ thế tuôn trào! Chẳng kịp để ý đến bát mỳ đang ăn dở nữa, cô lập tức chạy nhanh về nhà.

ing!” Vừa mới tới đầu ngõ, cô gái đã thấy mẹ mình đang nôn nóng đứng đợi trước cửa, lòng cô như thắt lại! cô muốn xù tốt nói với mẹ hàng ngàn hàng vạn lần lời xin lỗi. Nhưng chưa chẳng kịp mở lời thì mẹ cô đã chạy đến nói: “Trời ơi, con đi đâu cả ngày thế? Làm mẹ lo muốn chết! Mau vào nhà rửa mặt ta mới mũi chân tay rồi ăn cơm thôi.”

hư vậy. Nhớ tới câu nói của ông chủ quán kia, cô gái ôm chặt , chẳng lấy mẹ. Buổi tối hôm ấy, cô gái đã hiểu ra rằng người ngay gần cạnh mình mới chính là người đáng cảm ơn nhất.

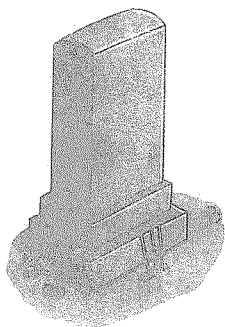

Bài học trưởng thành

Chúng ta thường xuyên chỉ vì một hành động nhỏ của người lạ mà cảm động trong lòng, và rất hào phóng dành lời cảm ơn cho họ, nhưng còn đối với bố mẹ, người mà luôn luôn bên cạnh chăm sóc và bảo vệ mình thì lại thiếu mất một lời nói cảm ơn.

chờ
lùn
nhì
là r

són
Thư
là c
đây
một
đôi

CHÚ CHÓ CÁNH MỘ

Bobby là một chú chó vô chủ, cũng giống những chú chó hoang khác, hàng ngày nó thường lang thang trên phố, lùng sục thùng rác tìm kiếm thức ăn, cho dù là dưới góc nhìn của một chú chó đi chăng nữa thì đây cũng không phải là một cuộc sống lí tưởng cho lắm.

Trong làng có một ông lão bị bệnh rất nặng, ngày còn sống, ông đã để mắt tới hoàn cảnh đáng thương của Bobby. Thực ra ông cũng không giúp đỡ gì được nhiều cho nó, chỉ là có một hôm khi ăn tối tại một quán ăn, ông đã cho nó ăn, đây cũng chẳng phải một bữa ăn thịnh soạn gì, mà chỉ là một ít thức ăn thừa mà thôi, nhưng lòng biết ơn của Bobby đối với bữa tối ngày hôm đó nhiều hơn những gì mọi người

có thể tưởng tượng.

Thời gian sau, ông lão qua đời. Ngày ông mất, chú chó Bobby đi theo đoàn người đưa tang đưa ông đến nghĩa trang, khi đào mộ, mọi người cố gắng đuổi nhưng nó nhất quyết không chịu đi. Người ta đá nó, lấy đá ném nó, dùng mọi cách để đuổi nó. Nhưng cho dù mọi người có làm gì, nó vẫn ngồi đó bất động. Kể từ đó, trong suốt 14 năm trời, Bobby luôn nằm cạnh mộ ông lão, nó luôn sống trong kí ức của buổi tối ngày hôm đó. Cho dù là ngày hay đêm, mùa đông lạnh giá hay mùa hè oi ả, nó vẫn ngồi đó và không

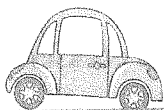

bao
ăn r
tìm
tron
nhữ
mộ.
trướ
một
ngư
chín
vì “l

bao giờ chịu rời đi, chỉ đến khi trời tối, Bobby mới đến quán ăn nơi ông lão đã từng cho mình ăn để cô kiếm chút đồ ăn, tìm được thứ gì nó lại tha về cạnh mộ ông lão rồi mới ăn.

Mùa đông năm đầu tiên kể từ sau khi ông lão mất, trong nghĩa trang trống trải, Bobby không có nơi để tránh những cơn gió buốt lạnh, nó co ro, run rẩy nằm sau tấm bia mộ. Mùa đông năm sau, người dân trong làng vì cảm động trước sự trung thành của Bobby nên đã dựng tạm cho nó một cái lều nhỏ để tránh gió rét. 14 năm sau, Bobby mất, người dân trong làng chôn nó ngay cạnh mộ ông lão. Đây chính là sự đền ơn chân tình mà Bobby dành cho ông lão vì “bữa tối” ngày hôm đó.

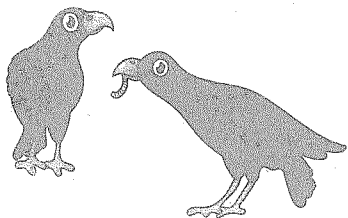
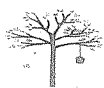

Bài học trưởng thành

Đối với ông lão, đó chỉ là một chút ít đồ ăn thừa, nhưng đối với Bobby, nó coi ông lão tốt bụng là ân nhân của mình. Nó luôn ghi nhớ ân tình này, và đã thể hiện lòng biết ơn đó bằng hành động của mình.

mẹ
đôi
nhà
tuy

mộ
đứ
mẹ
kh
chỉ
ng

Ngày xưa, có một đứa trẻ không hiểu thuận với bố mẹ, bố mẹ đã ra sức dạy dỗ nhưng cậu vẫn không hề thay đổi, không còn cách nào khác, bố mẹ đành phải gửi cậu đến nhà một người bác. Người bác là một người chần cừ, ông tuy ít học nhưng rất biết cách dạy dỗ trẻ nhỏ.

Ông nói với bố mẹ cậu rằng: “Hãy giao cháu cho tôi, một thời gian sau đảm bảo nó sẽ thay đổi và trở thành một đứa trẻ ngoan ngoãn vâng lời và hiếu thảo.” Hôm sau, bố mẹ đưa cậu bé đến nhà người bác nhờ giúp đỡ. Người bác không mắng mỏ, cũng không hề dọa nạt hay đánh đập, ông chỉ đưa cho cháu một chiếc roi chần cừ rồi nói cháu hàng ngày theo mình lên đồi chần cừ.

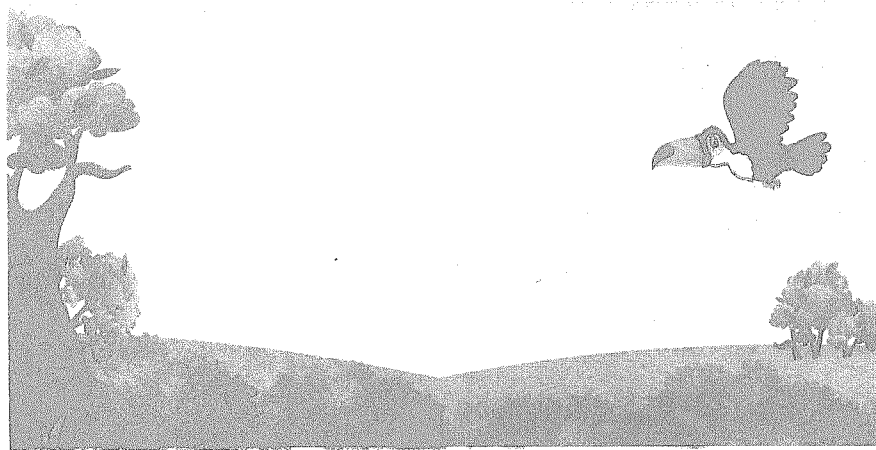
Một buổi trưa mùa hè, trời nắng như thiêu như đốt,

chim chóc đều trốn dưới tán cây tránh nắng. Người bác dẫn cháu đến dưới gốc cây to tránh nắng. Lúc này, một vài con quạ đang bay lượn giữa trời trưa nắng gắt.

Người bác liền hỏi cháu: “Mấy con quạ này không sợ nắng hay sao? Cháu có biết chúng bay qua bay lại như thế để làm gì không?” Người bác đưa tay chỉ tổ quạ trên cây rồi nói: “Trong tổ có quạ mẹ già không thể bay được, nó đang ngửa cổ há mồm, đợi quạ con mang thức ăn về. Nếu không có những chú quạ con hiếu thảo kia, có lẽ nó đã chết đói từ lâu rồi.”

Từ khi trứng nở, ngày nào quạ mẹ cũng đi sớm về

c dẫn
i con
hông
như
trên
lược,
n về.
nó đã

muộn, vất vả kiếm mồi về nuôi đàn con. Khi đã già, nó không thể bay ra ngoài kiếm ăn được nữa, quạ con sẽ đi tìm thức ăn về phụng dưỡng quạ mẹ, chăm sóc quạ mẹ cho đến khi quạ mẹ quá già và chết, chúng không bao giờ cảm thấy phiền hà bởi điều đó cả, bởi quạ mẹ đã dành cả đời để nuôi chúng trưởng thành, như thế được gọi là “Quạ con báo hiếu!”

Người cháu nghe xong trầm ngâm suy nghĩ rồi cúi đầu xấu hổ. Từ đó về sau, cậu đã dần dần thay đổi và đã biết cách hiếu thuận với cha mẹ mình.

m về

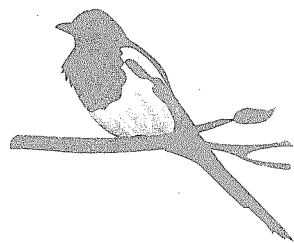

Bài học trưởng thành

Bất kể con quạ nào cũng đều như vậy, nó làm vậy là để cảm ơn công ơn nuôi dưỡng mà quạ mẹ đã dành cho mình. Đến qua còn làm được điều đó, huống hồ là con người chúng ta! Bố mẹ đã chăm sóc chúng ta cho tận đến khi chúng ta trưởng thành, cho nên khi bố mẹ già đi, chúng ta phải biết quan tâm, chăm sóc đến nếp công ơn của bố mẹ!

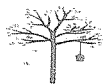

CHIM KHÁCH BÁO ƠN

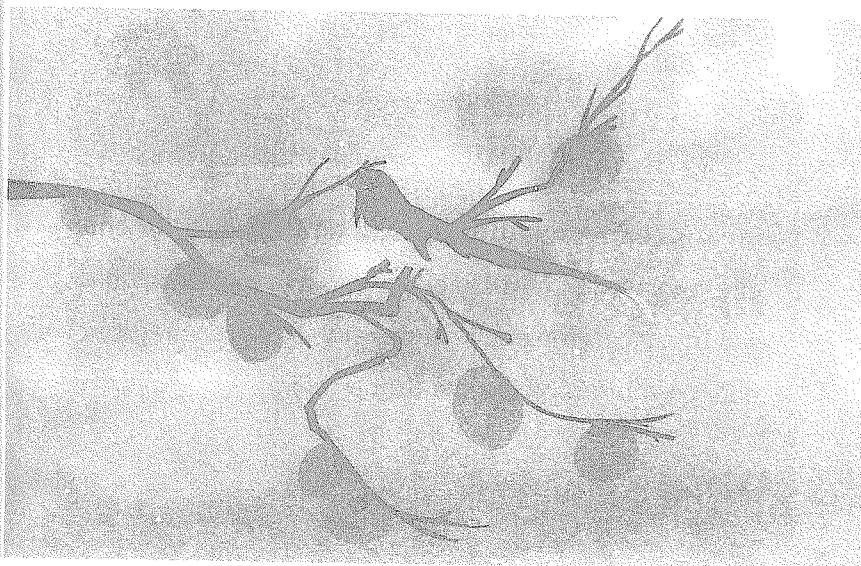

Có rất nhiều vườn hồng dọc các con đường quê ở Hokkaido. Nếu đến đây du lịch vào mùa thu vàng, bạn có thể thấy những người nông dân đang tắt bật hái hồng ở khắp nơi. Điều gây tò mò là sau khi hái, một số quả hồng chín không được hái đi mà vẫn nằm trên cây, tạo thành cảnh quan vô cùng đặc biệt. Khi đi ngang qua, một số du khách sẽ không tránh khỏi tò mò mà dừng xe hỏi người trồng cây rằng “Tại sao quả hồng vừa chín vừa to mà không hái, liệu có đáng tiếc quá không?”, lúc này những người trồng cây sẽ trả lời bạn rằng “Đây là đồ ăn để lại cho chim khách đấy.”

“Thế này thì ngớ ngẩn quá, để hồng cho chim ăn, thật chẳng hiểu nổi!” Đa số mọi người sau khi nghe câu trả lời của người trồng cây đều sẽ nghĩ vậy.

Lúc này, hướng dẫn viên trên xe mới kể cho mọi người một câu chuyện. Chim khách coi đây là nơi để nghỉ lại, khi mùa đông đến tuyết rơi dày đặc, những chú chim khách đều xây tổ trên cây để đón mùa đông. Có một năm, mùa đông rất lạnh, liên tục có tuyết rơi trong rất nhiều ngày, trong một đêm đã có đến mấy trăm con chim khách bị chết cứng, chúng không tìm được đồ ăn. Đến mùa xuân năm sau, cây hồng lại trở nên tươi tốt, lá non mọc ra mơn mớn và bắt đầu có hoa kết quả. Vào lúc này, có một loại sâu róm cũng đột nhiên sinh sôi vô cùng mạnh. Khi hồng vừa bằng cái g chín h quan ách sẽ ng cây ải, liệu ng cây i đầy.” n, thật trả lời

móng tay thì những con sâu đáng ghét đã ăn sạch. Đến mùa thu, người trồng cây không thể thu hoạch được hồng. Cho đến lúc này, mọi người mới nhớ đến những con chim khách, nếu có chim khách thì sẽ không xảy ra nạn sâu phá hoại cây trồng nữa. Từ đó trở đi, mùa thu hàng năm, khi thu hoạch hồng, người dân đều để lại một ít hồng trên cây để thu hút chim khách đến trú đông. Chim khách dường như cũng biết ơn, đến mùa xuân chúng cũng không bay đi mà ngày ngày đều bận rộn bắt sâu trên cây, từ đó đã đảm bảo mùa hồng năm nào cũng được bội thu.

Bat học trưởng thành

Những người nông dân đã để lại đồ ăn cho chim khách và chim khách lại báo đáp bằng cách bắt sâu trên cây. Trong cuộc sống, mỗi chúng ta cũng cần phải có trái tim biết ơn và lương thiện.

QUÂN MẠNG TRONG MÌNH LÒNG BIẾT ƠN

Có một người tên là Steven làm lập trình viên ở một công ty nọ, anh ấy đã làm ở công ty phần mềm này 8 năm. Tuy nhiên, trong năm nay, công ty này đã phá sản. Khi đó, cậu con trai thứ ba của Steven vừa chào đời, áp lực về kinh tế làm anh vô cùng mệt mỏi.

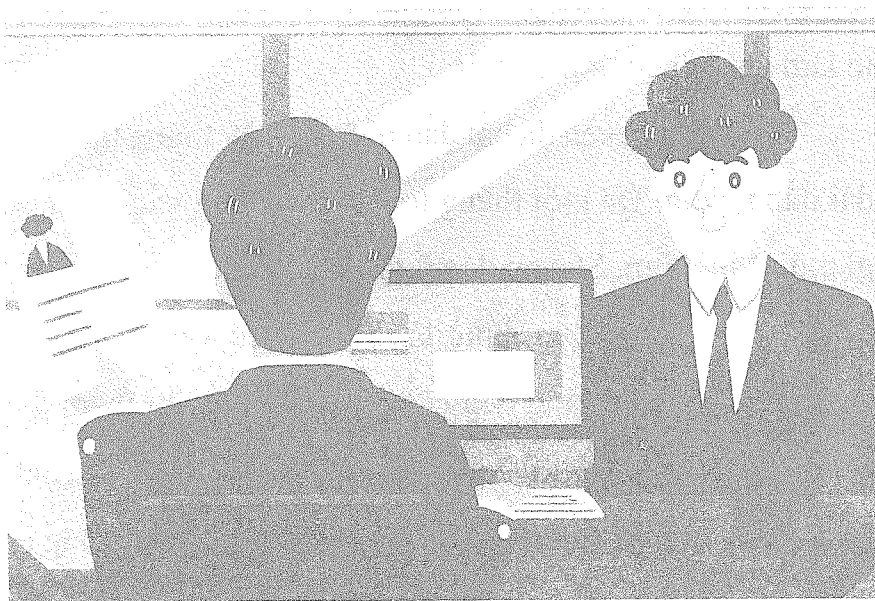
Vậy là, Steven đã bắt đầu những ngày tháng tìm việc dài đằng đẵng. Đã một tháng trôi qua mà anh vẫn chưa có gì mới. Một hôm, Steven đọc được trên báo có một công ty phần mềm đang tuyển dụng lập trình viên và đãi ngộ vô cùng tốt. Anh vội vàng đến công ty đó chuẩn bị tham gia ứng tuyển. Lượng người ứng tuyển quá đông vì vậy mà cạnh tranh cũng rất khốc liệt. sau khi nói chuyện sơ qua, công ty thông báo anh 1 tuần sau đến tham gia thi viết. Ở kỳ thi

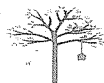

viết, Steven cũng vượt qua một cách nhẹ nhàng, cuối cùng chỉ còn lại cuộc phỏng vấn vào hai ngày sau đó.

Tuy nhiên, ở cửa cuối cùng, Steven lại không được chọn, nhưng anh cũng không hề oán trách mà đã viết một lá thư cho công ty này để bày tỏ lòng biết ơn. Trong thư anh đã viết: “Cảm ơn quý công ty đã hỗ trợ về nhân lực và vật chất để tôi có được cơ hội tham gia thi viết và phỏng vấn. Tuy đã trượt, nhưng thông qua lần ứng tuyển này tôi đã được mở mang tầm mắt và có gặt hái không hề nhỏ.”

Sau khi công ty đó nhận được thư, tất cả đều xúc động

i cùng
được
ết một
hư anh
và vật
g vắn.
tôi đã
.”

ic động

vì bức thư và Chủ tịch sau đó cũng biết đến chuyện này. Ba tháng sau, năm mới cận kề, Steven nhận được một tấm thiệp chúc mừng rất đẹp, trên đó viết: “Anh Steven thân mến, nếu anh đồng ý thì mời anh hãy cùng đón năm mới với chúng tôi.” Tấm thiệp này là do công ty lần trước anh ứng tuyển gửi đến. Thì ra, công ty lại đang thiếu người nên người đầu tiên họ nghĩ đến chính là Steven.

Công ty mà Steven ứng tuyển chính là tập đoàn Microsoft của Mỹ. Mười mấy năm sau, dựa vào thành tích làm việc xuất sắc của mình, Steven đã được lên làm Phó chủ tịch của công ty.

Bài học trưởng thành

Trong cuộc sống, nên chúng ta luôn đối mặt với mọi chuyện bằng lòng biết ơn, cho dù có là thất bại thì chúng ta sẽ phát hiện ra cuộc sống vẫn còn rất nhiều điều tốt đẹp.

CÂU CHUYỆN VỀ CHIẾC Ô

Khi Lý Gia Thành còn chưa thành công, ông đã từng lang thang ở đầu đường xó chợ. Một hôm trời đang mưa, Lý Gia Thành không có chỗ trú mưa nên đã tránh mưa ở dưới một cái cây lớn trước cổng trường học, bộ quần áo rách rưới của ông cũng bị ướt đẫm, lạnh đến mức run lên cầm cập.

Lúc này, có một cậu học sinh cầm ô đi đến trường nhìn thấy ông như vậy liền bước đến và đưa chiếc ô cho ông rồi nói: “Chú ơi, chú hãy dùng ô của cháu đi.”

Lý Gia Thành nhìn cậu học sinh đó rồi hỏi: “Vậy cháu thì sao?”

Cậu học sinh liền nói: “Cháu chạy vào là được, lúc nào tan học chú nhớ trả cháu nhé.” Nói xong cậu liền quay

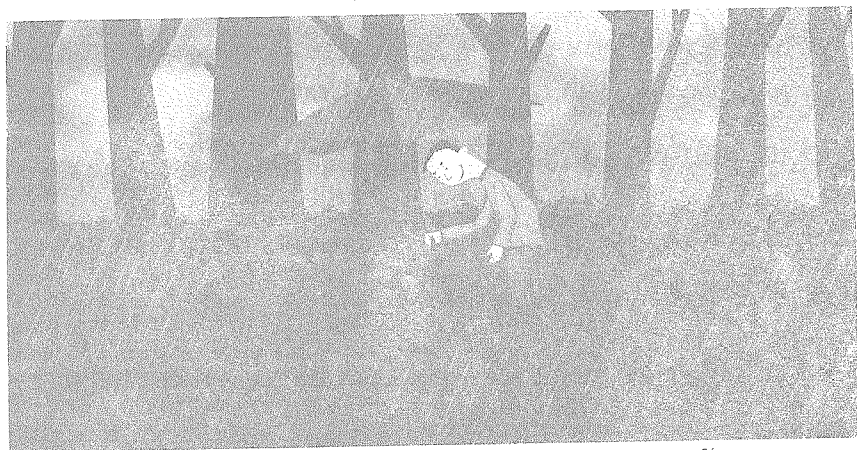

người chạy vào trường.

Lý Gia Thành cầm chiếc ô đỏ và đã tránh được trận mưa to, nhưng giờ tan học hôm đó, vì ông đã đi đến nơi khác nên không thể trả lại ô cho cậu học sinh đó. Hôm sau, Lý Gia Thành mang ô đến nhưng đợi cả ngày cũng không thấy cậu học sinh đó đi ra. Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm... Lý Gia Thành đã lượn đi qua đi lại cổng trường nhưng không hề gặp lại cậu học sinh đó.

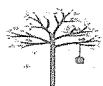
Về sau khi sự nghiệp đã thành công, có nhiều tiền của rồi, nhưng hễ có thời gian là Lý Gia Thành lại cầm chiếc ô đỏ đến cổng trường đi một vòng với hi vọng sẽ tìm được cậu học sinh đó và trả ô cho cậu, nhưng mãi mà ông vẫn chưa thực hiện được nguyện vọng đó.

Sau này, khi Lý Gia Thành trở thành người Trung Quốc giàu nhất thế giới thì ngôi trường cấp hai đó cũng chuyển đi, nhưng Lý Gia Thành vẫn không từ bỏ, mỗi lần ra khỏi cửa ông đều mang theo chiếc ô đỏ và hi vọng có một ngày có thể gặp lại cậu học sinh cho ông mượn ô năm xưa.

Hai mươi năm trôi qua, Lý Gia Thành vẫn luôn tìm kiếm cậu học sinh đó. Nhưng ông đã không còn sức để tự mình tìm nữa, mà ông đã giao nhiệm vụ này cho Giám đốc Trương của bộ phận hành chính. Ông nói nếu tìm được chủ nhân của chiếc ô này thì hãy báo người đó đến gặp ông. Giám đốc Trương kính cẩn nhận lấy chiếc ô và nói sẽ cố gắng tìm được chủ nhân của chiếc ô này.

Thế nhưng mãi về sau, cho dù Lý Gia Thành nhiều lần thúc giục thì Giám đốc Trương vẫn nói rằng chưa tìm được. Lý Gia Thành cho rằng Giám đốc Trương làm việc không hiệu quả nên quyết định cho anh xuống làm việc ở công ty con. Ngày chuẩn bị đi, Giám đốc Trương tìm đến Lý Gia Thành và nói muốn được mang chiếc ô đi.

Lý Gia Thành nói: “Không cần đâu, sẽ có người tiếp tục tìm kiếm chủ nhân chiếc ô.”

Giám đốc Trương im lặng hồi lâu rồi mới cất tiếng: “Lý tổng, ngài không cần tìm nữa, tôi chính là chủ nhân của chiếc ô này.”

Lý Gia Thành nghe xong liền bật cười: “Cậu là chủ nhân chiếc ô sao? Tôi không hi vọng cậu lấy chuyện này ra để đùa đâu.”

Giám đốc Trương liền nói: “Tôi không nói đùa, tôi chính là cậu học sinh năm ấy tặng ngài chiếc ô.”

Sau đó Giám đốc Trương đã kể lại, năm đó sau khi tặng chiếc ô cho Lý Gia Thành, khi tan học anh đã từng tìm Lý Gia Thành nhưng không thấy ông ở cổng trường. Ngày hôm sau thì anh đã chuyển trường đi nơi khác, sau đó anh lại đến Anh học đại học, thời gian qua đi, anh sớm đã quên mất chuyện tặng chiếc ô cho Lý Gia Thành. Sau khi tốt nghiệp đại học trở về Hồng Kông, Giám đốc Trương ứng tuyển vào công ty của Lý Gia Thành, anh nhìn thấy Lý Gia Thành thường xuyên cầm chiếc ô này và cũng vẫn luôn tìm

kiếm chủ nhân của chiếc ô. Lúc này, Giám đốc Trương cũng nhận ra chiếc ô đó chính là chiếc ô năm xưa anh đã tặng cho một người lang thang đầu đường.

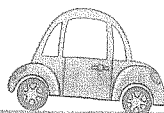
Đến nay, người lang thang đầu đường đó lại trở thành nhân vật có tiếng tăm ở Hồng Kông và cũng là cấp trên của anh. Anh không đi nhận lại chiếc ô đó vì anh không muốn dùng chiếc ô đó để có chỗ dựa trong công ty, không muốn vươn lên bằng chiếc ô đó. Anh đã làm từ chức nhân viên nhỏ cho đến khi được lên làm Giám đốc bộ phận hành chính của công ty, nhưng từ đầu đến cuối anh không hề nói với Lý Gia Thành chiếc ô đó là của anh. Hôm nay anh tìm đến cũng không phải muốn đưa ra yêu cầu gì, mà đơn giản chỉ vì muốn làm sáng tỏ sự việc với Lý Gia Thành.

Sau khi Giám đốc Trương nói xong, Lý Gia Thành đã trầm ngâm rất lâu. Đột nhiên, ông bước tới trước mặt Giám đốc Trương rồi trịnh trọng cúi người và nói: “Tiểu Trương, cảm ơn cậu đã giúp đỡ tôi năm xưa, tôi biết cậu không muốn tôi làm gì cho cậu, nhưng có một chuyện tôi muốn nói cho cậu biết, khi lập nghiệp tôi vẫn luôn dùng

chiếc ô mà cậu tặng, vì vậy tôi coi nó như 10% cổ phần lập nghiệp của tôi, bây giờ tôi muốn trả lại 10% cổ phần đó cho cậu, xin cậu hãy nhận lấy.”

Trong lòng Giám đốc Trương biết rõ 10% cổ phần là bao nhiêu tiền, nhưng anh vẫn lắc đầu và nói chiếc ô đó của anh không đáng giá như vậy, anh chỉ mong Lý Gia Thành có thể trả lại nó cho anh. Lý Gia Thành bị Giám đốc Trương làm cho cảm động sâu sắc vì vậy ông đành kính cẩn trả lại chiếc ô cho Giám đốc Trương.

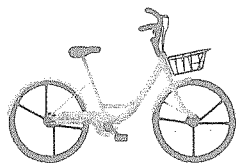

Bài học trưởng thành

Làm người nhất định phải giữ chữ tín, khi nhận được sự giúp đỡ của người khác thì phải báo đáp lại gấp nhiều lần. Tuy nhiên, làm người cũng cần rộng lượng, đã giúp đỡ người khác thì cũng đừng nhớ mãi không quên, càng không nên đòi hỏi người khác phải báo đáp. Sự giúp đỡ không cần báo đáp thì sẽ luôn được nhận lại nhiều hơn thế nữa.

MỘT NGHÌN CHIẾC

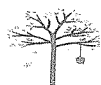

XE ĐẠP

Ủy ban quản lý bưu chính Hoa Kỳ hằng năm đều tổ chức chương trình từ thiện mang tên “Trở thành Ông già Noel, trao đi yêu thương”.

Danh hiệu Ông già Noel năm 2006 thuộc về một cái tên ít được biết đến, ông Leporino sống tại thành phố Pensacola bang Florida. Người đàn ông hơn bảy mươi tuổi này quyên góp 1000 chiếc xe đạp.

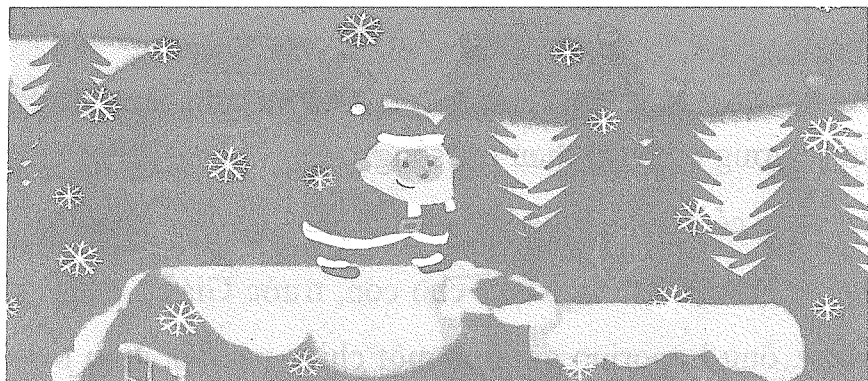
Khi được phóng viên hỏi lý do vì sao lại chọn xe đạp làm quà tặng Giáng sinh, ông Leporino trả lời: Không biết mọi người còn nhớ 40 năm trước vào ngày hôm sau của Lễ Giáng sinh, báo Florida có đăng một bài viết với nhan đề “Những nhà hảo tâm ‘đền’ cho người bị mất trộm xe đạp” hay không.

Bài báo đó viết: Ông Leporino sống tại thành phố Pensacola, hơn một năm trước vợ ông qua đời, ông và con trai nương tựa vào nhau mà sống. Giáng sinh năm đó, con trai ông có xin Ông già Noel món quà là một chiếc xe đạp. Để thực hiện ước mơ này cho con, trước Giáng sinh một ngày, ông Leporino đã mua một chiếc xe đạp, định bụng đến ngày Giáng sinh sẽ đưa đứa con 5 tuổi đi chơi ngoài ô. Nhưng, kết quả là chiếc xe bị trộm mất khi để ở bãi cỏ trong công viên. Ông bèn dán một tờ thông báo, nói cho tên trộm biết, hai cha con ông đã thất vọng nhường nào.

Đêm Giáng sinh, hai cha con ông Leporino nghe thấy có tiếng chuông cửa, nhưng khi mở cửa lại không thấy ai, chỉ thấy một chiếc phong bì, bên trong có 200 đô-la. Ngoài ra còn có một mảnh giấy, viết: “nếu có 1 tên trộm, thì cũng sẽ có 1000 ông già Noel.” Nghe vậy, ông Leporino vô cùng cảm động.

Nhưng sự việc không dừng lại tại đó. Một hôm sau, hai cha con ông lại bất ngờ nhận được 10 chiếc xe đạp từ những nhà hảo tâm gửi tặng. Trong đó, có 1 chiếc xe đạp

do chính tên trộm trả lại, tên trộm còn gửi kèm một bức thư xin lỗi, nói hắn đã đọc báo, lương tâm cắn rứt nên gửi trả lại chiếc xe.

Leporino nói với phóng viên: “Tôi chỉ giữ lại một chiếc, những chiếc còn lại thì đem tặng cho những người thực sự cần.” Phóng viên lại hỏi, tại sao ông không giữ lại cho hai cha con mỗi người một chiếc. Leporino trả lời: “Con trai tôi không biết đi xe đạp, mãi mãi không thể biết đi xe đạp, nó là một đứa trẻ tàn tật, bị mất một chân.” Ông Leporino trầm ngâm một lát rồi tiếp lời: “Mọi người thực sự tin rằng lúc đó tôi mất xe đạp ư?” Người phóng viên ngơ ra một lúc, có chút bối rối khó hiểu. Ông Leporino thành thật trả lời, khi đó chiếc xe mà tên trộm lấy không phải là

xe của ông, vì ông không có tiền mua xe.

Hóa ra, ngày đó ông Leporino rất nghèo, sống dựa vào tiền trợ cấp, thêm vào đó, vợ ông ốm nặng, nên cũng tiêu tốn không ít tiền điều trị. Sắp đến Giáng sinh, đứa con tàn tật luôn mong ngóng Lễ Giáng sinh sẽ được cùng bố ra ngoại ô chơi, cho nên mới mơ ước được Ông già Noel tặng cho một chiếc xe đạp. Thế là cậu bé viết một bức thư gửi cho Ông già Noel, kể về nỗi bất hạnh của gia đình mình, và xin Ông già Noel một chiếc xe đạp. Viết xong thư, cậu bé nhờ bố mang ra bưu điện gửi hộ. Thư đã gửi đi mấy ngày mà vẫn chưa thấy Ông già Noel trả lời. Cậu bé nghi ngờ, hỏi bố: “Bố ơi, không biết Ông già Noel đã nhận được thư chưa nhỉ? Không biết Ông có tặng mình một món quà đắt tiền như vậy không nữa?” Nhìn đôi mắt đầy hy vọng của con, ông Leporino nghẹn ngào, gật đầu an ủi con: “Đương nhiên là có rồi, Ông già Noel thương nhất là các bạn nhỏ tàn tật, con kiên nhẫn đợi thêm một chút.”

Giáng sinh đến gần, kiếm một chiếc xe đạp ở đâu bây giờ? Ông Leporino bất lực, không có cách gì. Trước Giáng

sinh một ngày, ông Leporino trở về nhà, trong lòng nặng trĩu vì trong tay không có món quà mà cậu con trai mơ ước. Ông nhìn con, nói: “Ông già Noel đã tặng quà cho chúng ta.” Người con vui mừng reo lên: “Quà đâu ạ?” Ông Leporino buồn bã kể cho con nghe: “Nhưng... bố dựng xe trên bãi cỏ trong công viên để đi vệ sinh một lát, quay ra đã không thấy đâu nữa.”

Con trai ông, tâm trạng như rơi xuống vực thẳm, nghĩ đó là thật, cậu bé nói: “Có thể là ai đó mượn đi một lát thôi, hay là bố viết một tờ thông báo, biết đâu có thể tìm lại món quà Giáng sinh mà ông già Noel tặng chúng ta.” Con trai ông đã quá trông đợi món quà không có thật kia, để an ủi con, ông Leporino đành viết một tờ thông báo...

Ông Leporino không kể với ai chuyện này, kể cả con trai ông, nhưng đây vẫn luôn là vết thương trong lòng ông. Ông Leporino tự hứa với mình, sẽ có một ngày, ông trở thành Ông già Noel, tặng món quà gấp trăm, gấp nghìn lần cho những đứa trẻ cũng khát khao có quà Giáng sinh là một chiếc xe đạp như con trai ông năm xưa. Vì mục tiêu này,

ông Leporino không ngừng cố gắng nỗ lực, vươn lên trong cuộc sống. Cuối cùng, 40 năm sau, ông đã thực hiện được lời hứa của mình.

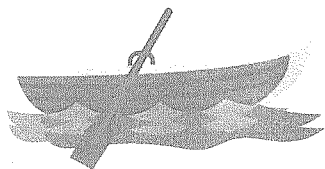

Bài học trưởng thành

Khi chúng ta gặp phải khó khăn, trắc trở, đừng đánh mất đi lòng dũng cảm, hy vọng luôn ở phía trước, bởi vì trên đường đời, luôn có những người sẵn sàng giúp đỡ người khác đồng hành cùng chúng ta. Khi chúng ta đã vượt qua được những đoạn đường gian nan, khó khăn, đừng quên đi những người đã từng giúp đỡ chúng ta. Khi chúng ta bước trên những con đường thẳng thớm, rộng rãi, đừng quên chỉ đường cho những người đang đi lạc, để họ có thể đi đến mục tiêu của họ. Anh giúp tôi, tôi đang hành cùng anh, có như vậy, con đường thực hiện mơ ước của chúng ta mới không bị cách trở, mục tiêu của chúng ta sẽ có ngày được thực hiện.

BÁO ĐÁP ƠN TÌNH

Vào thời xuân thu, Đại tướng quân Ngũ Tử Tư của nước Ngô dẫn quân đánh nước Trịnh. Quân vương Trịnh Định Công của nước Trịnh nói: “Nếu ai có thể khiến cho Ngũ Tử Tư dẫn quân về, không đánh nước ta nữa, ta nhất định sẽ trọng thưởng cho người đó.” Tiếc rằng, không ai nghĩ ra cách gì hay, đến buổi sáng ngày thứ tư, có một người đánh cá trẻ tuổi chạy tới tìm Trịnh Định Công nói: “Tiểu nhân có cách khiến Ngũ Tử Tư không tấn công nước Trịnh nữa.” Trịnh Định Công vừa nghe xong lập tức hỏi người đánh cá: “Người cần bao nhiêu binh sĩ và xe ngựa?”

Người đánh cá lắc đầu nói: “Tiểu nhân không cần dùng binh lính và xe ngựa, cũng không cần đem theo lương thực, Tiểu nhân chỉ cần dùng mái chèo thôi cũng có thể

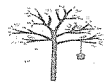
khuyến mấy vạn quân Ngô bỏ về nước.” Mái chèo có gì mà lợi hại đến thế? Người đánh cá lấy mái chèo kẹp vào nách, chạy đến doanh trại quân Ngô tìm Ngũ Tử Tư.

Anh ta vừa hát, vừa gõ mái chèo: “Người ẩn trong cỏ lau, người ẩn trong cỏ lau; Quá giang qua sông, nhờ ơn của ai? Bảo kiếm Thất Tịnh Văn trả cho người, đeo lên vai. Hôm nay người đắc ý, có còn nhớ ngư ông năm xưa?” Ngũ Tử Tư nhìn thấy mái chèo trên tay người đánh cá, liền hỏi: “Chàng trai trẻ, anh là ai?” Người đánh cá đáp: “Ông không nhìn thấy mái chèo trên tay tôi sao, cha tôi sống nhờ vào mái chèo này đây, ông ấy còn dùng nó để cứu ông nữa.” Ngũ Tử Tư nghe xong liền nói: “Ta nhớ ra rồi! Trước đây khi ta gặp nạn, có một người đánh cá đã cứu ta, ta luôn muốn báo đáp ông ấy! Thì ra anh là con trai của ông ấy, sao anh lại đến đây?”

Người đánh cá nói: “Còn không phải do nước Ngô của các người đến đánh nước Trịnh của chúng tôi, những người đánh cá như chúng tôi bị gọi đến đây, Quân vương Trịnh Định Công của chúng tôi nói: “Nếu ai có thể khiến

cho Ngũ Tử Tư dẫn quân về, không đánh nước ta nữa, ta nhất định sẽ trọng thưởng cho người đó.” Hi vọng Ngũ tướng quân nghĩ đến phụ thân quá cố của tôi từng cứu tướng quân mà không đánh nước Trịnh nữa, để tôi trở về nhận thưởng.” Ngũ Tử Tư cảm kích nói: “Vì phụ thân anh cứu ta, ta mới có thể sống mà làm đại tướng quân. Ta làm sao có thể quên ân đức của ông ấy? Ta nhất định sẽ giúp anh!” Ngũ Tử Tư vừa nói xong, lập tức dẫn quân Ngô về nước. Người đánh cá mừng rỡ đem tin vui này báo cho Trịnh Định Công. Ngay sau đó, người dân nước Trịnh coi người đánh cá như vị đại cứu tinh, gọi là “Đại phu đánh cá” (“Đại phu” là tên một chức quan thời xưa), Trịnh Định Công còn ban cho anh 100 dặm đất đai!

Bài học trưởng thành

Chúng ta cần ghi nhớ ân đức của người khác, giúp đỡ lại họ khi họ cần sự giúp đỡ, báo đáp lại ân tình ấy.

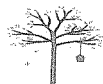

CHIẾC ÁO BÔNG VÀ BÔNG HOA HỒNG

John và vợ là Jenny sống trên một con phố ẩm ướt, lạnh lẽo trong một thị trấn nhỏ. John làm công việc sửa chữa đường ray ở công ty đường sắt, công việc vừa vất vả vừa khổ cực. Còn Jenny ở nhà làm công việc nội trợ, thời gian rảnh rỗi cô đến chợ hoa gần nhà làm thuê để phụ chồng lo toan cuộc sống. Cuộc sống tuy nghèo khó, vất vả, nhưng hai vợ chồng vô cùng yêu thương nhau.

Một buổi tối mùa đông, hai vợ chồng đang ăn cơm bỗng có tiếng gõ cửa. Jenny bước ra mở cửa thì thấy một ông cụ đang run cập cập, trên tay cầm một cái giỏ rau xanh. “Thưa cô, tôi vừa chuyển đến đây, tôi ở nhà đối diện, cô có cần một ít rau xanh không?” Ông lão đưa mắt nhìn chiếc

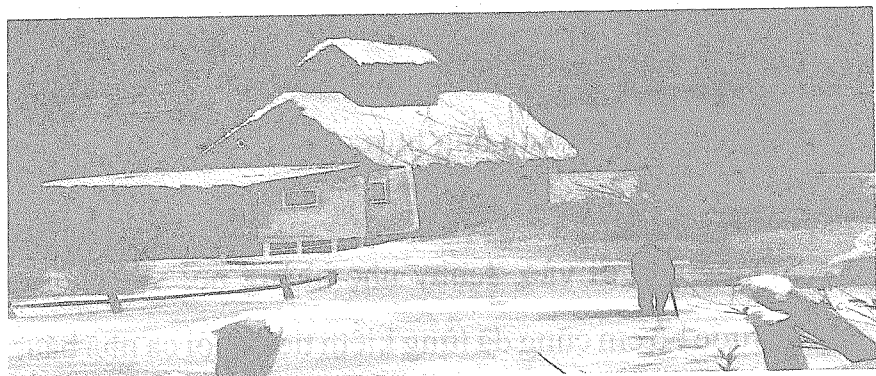
váy đầy những miếng vá của Jenny, tỏ vẻ ái ngại. “Ông cho cháu lấy một ít nhé!” Jenny mỉm cười đưa vào tay cụ một vài đồng xu, “Cà rốt của ông tươi quá!” Ông cụ cảm kích nói: “Cảm ơn cô!”

Đóng cửa đi vào, Jenny nhẹ nhàng nói với chồng: “Ngày trước bố em cũng đã từng kiếm tiền nuôi cả nhà bằng cách này.”

Ngày hôm sau, tuyết rơi nhiều và dày. Khi trời xẩm tối, Jenny bung một bát canh nóng đến gõ cửa căn nhà đối diện. Hai nhà nhanh chóng trở thành hàng xóm thân thiết. Hàng tối, mỗi khi có tiếng gõ cửa, Jenny lại bung một bát canh nóng ra đưa cho ông cụ.

Giáng sinh chuẩn bị đến gần, Jenny muốn mua cho ông cụ một chiếc áo bông, liền nói với chồng: “Áo ông ấy mặc rất mỏng, tuổi đã cao như vậy sao chịu được giá lạnh chứ.” John hoàn toàn tán thành ý kiến của vợ.

Đêm Giáng sinh, cô còn mua một cành bông hồng ngoài chợ hoa, cẩn thận đặt vào bên trong chiếc áo bông, nhân lúc ông cụ có việc phải đi ra ngoài, cô đặt món quà

trước cửa nhà.

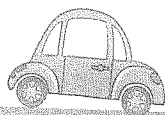
Hai tiếng sau, nhà hai vợ chồng lại vang lên tiếng gõ cửa quen thuộc, Jenny bước ra mở cửa, lần này cô không thấy ông lão cầm giỏ rau trên tay như mọi ngày nữa.

“Chào Jenny!” Ông cụ cười tươi, “Giáng sinh vui vẻ! Trước giờ đều là tôi nhận sự giúp đỡ từ hai người, hôm nay tôi mới có cơ hội tặng quà cho hai người đây.” Nói xong, ông đưa từ sau lưng ra một chiếc túi rồi nói: “Không biết một người tốt bụng nào đó đã đặt nó trước cửa nhà tôi, đó là một chiếc áo bông rất đẹp, tôi đã quen với cái lạnh rồi, chiếc áo này tôi sẽ tặng cho Jack, cậu hay phải làm ca đêm, cần phải giữ ấm.” Chưa hết, ông cụ đưa bông hồng đến trước mặt Jenny, “Bông hồng này tặng cho cô, nó được người tốt

bụng kia cẩn thận gói trong chiếc áo, tôi đã vẩy lên nó một chút nước, trông nó đẹp như cô vậy.”

Bông hồng xinh đẹp tỏa sáng long lanh bởi những giọt nước còn đọng trên lá.

Bài học trưởng thành

Đó là những người hàng xóm thật tốt bụng. Jack và Jenny có một kết tình giầu lòng nhân ái, mặc dù không hề giàu có, thậm chí phải chi tiêu chi li từng đồng nhưng hai vợ chồng đã giúp ông cụ rất nhiều rau xanh, hàng ngày còn đưa một bát canh nóng đến cho ông cụ, còn dành ra một khoản tiền mua tặng ông cụ một chiếc áo bông ấm. Ông cụ cũng có một tấm lòng vô cùng lương thiện, chiếc áo bông ông tặng cho Jack và Jenny hôm đó ông đã mặc nó suốt đến Giáng sinh có thể hiện sự quan tâm và sự cảm kích chân thành của ông dành cho hai vợ chồng trẻ.

Có một cậu bé nghèo hàng ngày thường đi đến từng nhà gõ cửa để bán báo trên đường tới trường học. Một hôm, chiếc dạ dày lép xẹp của cậu đột nhiên dờ chứng. Cậu bé thò tay vào túi, chỉ còn lại duy nhất một xu cuối cùng. Tàn ngần một lát, cậu bé quyết định đi đến một ngôi nhà phía trước để xin chút đồ ăn.

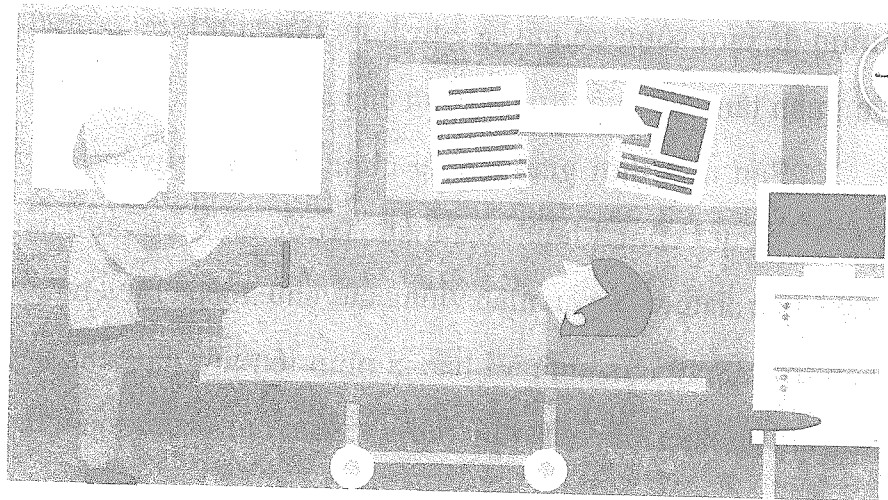
Thế nhưng cậu hầu như mất hết can đảm khi mở cửa cho cậu là một cô bé xinh đẹp, dễ thương. Bối rối và ngập ngừng, nên thay vì hỏi xin thức ăn, cậu bé chỉ dám xin một cốc nước. Cô bé trông thấy đáng vẻ nghèo khổ và đói lả đi của cậu, nên thay vì mang nước cô đã đem lại cho cậu bé nghèo một cốc sữa lớn. Cậu bé uống một cách ngon lành

và chậm rãi. Sau đó, cậu mới rụt rè hỏi cô gái: “Tôi nợ bạn bao nhiêu?” Cô bé vẫn mỉm cười nói với cậu: “Bạn không nợ tôi gì cả, mẹ luôn dạy chúng tôi: lòng tốt trao đi không mong báo đáp.” Nước mắt trào ra khỏi hàng mi của cậu, cậu nhẹ nhàng nói: “Vậy thì mong bạn hãy nhận lời cảm ơn từ sâu thẳm trái tim tôi.”

Sau đó, Howard Kelly – tên của cậu bé, rời khỏi ngôi nhà cô bé tốt bụng đó, nhưng cậu không chỉ cảm nhận được sự khỏe khoắn trở lại của cơ thể, mà cậu còn có lòng tin tưởng hơn vào lòng tốt của con người. Điều đó giúp cậu mạnh mẽ hơn, không chịu khuất phục và từ bỏ số phận.

Nhiều năm sau, có một cô gái trẻ đến từ một thị trấn

nhỏ bị mắc căn bệnh hiểm nghèo, Các bác sĩ địa phương đã cố gắng nhưng cũng không thể làm thuyên giảm bệnh. Cuối cùng họ quyết định chuyển cô gái lên bệnh viện thành phố – nơi các chuyên gia có thể chữa khỏi cho cô. Trong số các bác sĩ, bác sĩ Howard Kelly cũng được mời hội chẩn. Khi anh đọc được trong bệnh án địa chỉ nơi mà cô gái sống, có một tia sáng chợt lóe lên trong mắt anh. Ngay lập tức anh đứng bật dậy, chạy xuống đại sảnh bệnh viện và bước vào phòng cô gái. Trong chiếc áo choàng bác sĩ, anh bước tới gần giường bệnh cô gái. Và ngay lập tức anh đã nhận ra cô. Sau một thoáng, anh quay trở lại phòng hội chẩn và đề nghị được là người phụ trách ca bệnh đó, và anh sẽ làm hết sức mình để cứu sống cô gái. Kể từ hôm đó, anh luôn có một sự quan tâm đặc biệt tới ca bệnh của cô gái.

Sau một thời gian chống chọi, cô gái thuyên giảm bệnh và cuối cùng khỏi hoàn toàn. Trước ngày cô gái xuất viện, bác sĩ đã yêu cầu nhân viên quầy thu ngân chuyển hóa đơn tới phòng của anh. Vị bác sĩ nhìn lên tờ hóa đơn, sau đó, anh viết lên mặt hóa đơn trước khi nó được gửi tới phòng

bệnh của cô gái. Cô gái e dè mở ra đọc, và cô chắc mẫm rằng có lẽ cô sẽ phải làm việc cật lực cả đời mới trả hết hóa đơn này. Cuối cùng, cô cũng can đảm nhìn thẳng vào tờ hóa đơn, nhưng cô thật sự ngỡ ngàng khi trên phần đầu hóa đơn ghi dòng chữ:

“Hóa đơn đã được thanh toán bằng một cốc sữa”. Bác sĩ Howard Kelly

Bài học trưởng thành

Điều quan trọng hơn lòng biết ơn đó là lòng
khi chúng ta đã quên mất điều gì. Chỉ có người có
lòng biết ơn mới có thể tận hưởng cuộc sống và
tận hưởng những điều tốt đẹp trong cuộc sống.
Thật vậy, lòng biết ơn là một trong những
điều quan trọng nhất trong cuộc sống.

BIẾT ƠN TRỊ NGỘ

Từ nhỏ Du Bá Nha đã yêu thích âm nhạc. Mỗi lần tiếng đàn của ông vang lên, âm thanh bay bổng du dương như vẽ lên bức tranh sơn thủy hữu tình. Tuy có rất nhiều người ca ngợi tài nghệ của ông, nhưng ông luôn cho rằng vẫn chưa gặp được người thực sự hiểu tiếng đàn của ông. Ông vẫn không ngừng tìm kiếm tri âm cho mình.

Một ngày, ông đi thuyền đến cửa sông Hán Dương. Do gặp sóng lớn, thuyền đậu tại một ngọn núi nhỏ. Buổi tối, sóng gió dần ngưng, mây đen dần tan, trăng đã lên, cảnh sắc say đắm lòng người. Nhìn lên ánh trăng vàng vạc trên bầu trời, Du Bá Nha cảm thấy hứng thú bèn lấy chiếc đàn luôn mang theo bên mình, bắt đầu chuyên tâm lướt trên phím đàn. Đúng lúc ông đang đắm chìm với tiếng đàn du

đương, đột nhiên nhìn thấy một người đứng im như tượng trên bờ. Du Bá Nha giật mình gáy mạnh, “phựt” một tiếng, đàn bị đứt dây.

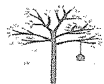
Du Bá Nha đang thắc mắc người kia hà có gì mà tới, thì nghe thấy giọng nói vang lên: “Tiên sinh, mong ngài đừng ngại vực, tôi là tiều phu kiếm củi về muộn, đi tới đây thì nghe thấy tiếng đàn tuyệt diệu của ngài, không cầm lòng mà đứng nghe.”

Ông liền hỏi: “Người đã nghe hiểu được tiếng đàn, thì hay nói ta nghe ta đang đàn khúc gì?”

Người tiều phu cười nói: “Tiên sinh, ngài vừa đàn khúc Đức Khổng Tử khóc Nhan Hôi, chỉ đáng tiếc là khi ngài đàn đến câu thứ tư thì dây đàn bị đứt.” Nghe lời đáp của tiều phu, Du Bá Nha thâm nể phục người này. Sau đó Du Bá Nha lại tiếp tục đàn vài khúc nữa để tiều phu nghe và cảm nhận ý nghĩa trong từng khúc nhạc. Khi tiếng đàn hùng tráng ngân vang, người tiều phu nói: “Tiếng đàn này thể hiện khí thế hùng vĩ của núi cao.” Khi tiếng đàn mượt mà trong trẻo cất lên, người tiều phu nói: “Tiếng đàn miêu tả dòng nước chảy vô tận.”

Du Bá Nha nghe vậy lòng lấy làm vui mừng, không ngờ ở nơi rừng sâu nước thẳm này lại gặp được tri âm mà mình tìm kiếm bấy lâu, vậy là ông ước hẹn với tiêu phu trung thu năm sau sẽ gặp nhau tại đây. Trung thu năm thứ hai, Du Bá Nha đến cửa sông Hán Dương như hẹn ước, nhưng ông đợi mãi, đợi mãi cũng không thấy Chung Tử Kỳ đến gặp. Sau này ông mới biết, Chung Tử Kỳ không may bị bệnh qua đời. Lúc lâm chung, Tử Kỳ trăng trối rằng phải đặt mộ của ông ở cạnh bờ sông, để rằm tháng tám hàng năm được nghe tiếng đàn của Du Bá Nha. Du Bá Nha đến trước mộ Chung Tử Kỳ, đàn lên khúc “Cao sơn lưu thủy” buồn thê thảm. Đàn xong, ông giựt đứt giây đàn, thờ dài một tiếng rồi đập mạnh cây đàn yêu quý của mình vào tảng đá lớn trước mộ Tử Kỳ, cây đàn tan nát, phím đàn rơi lá tả. Ông đau khổ mà nói: “Người bạn tri âm duy nhất của ta đã không

còn trên đời này nữa, thì cây đàn này đàn cho ai nghe đây?”

Chú thích: Du Bá Nha: là một người chơi đàn nổi tiếng của nước Sở thời xuân thu chiến quốc cổ đại Trung Quốc.

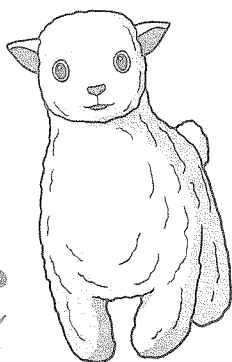

Bài học trưởng thành

Cuộc đời rất khó để gặp được một người bạn tốt và thật nếu mình, nên chúng ta phải biết ơn vì gặp được người bạn tốt, cảm ơn họ vì đã làm bạn với ta trong cuộc đời này.

VÌ SAO DÊ CON LUÔN QUỲ KHÍ BÚ MẸ

Ngày xưa ngày xưa, có một chú dê mẹ sinh được một dê con. Dê mẹ rất yêu con mình, tối nào đi ngủ nó cũng ở bên con và dùng cơ thể để ủ ấm để dê con có được giấc ngủ ngon. Ban ngày ăn cỏ thì dê mẹ sẽ đưa dê con đi cùng và không rời xa một giây phút nào. Khi dê con bị những động vật khác bắt nạt thì dê mẹ sẽ dùng chiếc sừng của mình để bảo vệ dê con.

Một lần, dê mẹ đang cho con bú thì một con gà mái đi đến và nói: “Chị dê ơi, dạo này chị gầy đi rồi. Đồ mà chị ăn vào người đều bị dê con hấp thụ hết. Chị nhìn tôi xem, tôi chẳng bao giờ quan tâm việc ăn uống của gà con, để chúng tự do đi bới tìm đồ ăn.”

Dê mẹ nghe xong rất bức tức liền nói một cách không

nề hà : “Chuyện giữa mẹ con tôi thì không cần người ngoài đến bàn tán đâu!”

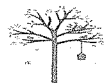
Sau khi gà mái tức giận bỏ đi, dê con liền nói: “Mẹ ơi, mẹ yêu thương con như vậy, con phải làm thế nào để báo đáp công ơn nuôi dưỡng của mẹ đây?” Dê mẹ liền nói: “Mẹ không cần con báo đáp gì cả, chỉ cần con khỏe mạnh là mẹ đã vui rồi.” Dê con nghe xong liền không kìm được mà rơi nước mắt rồi quỳ xuống tỏ vẻ khó lòng mà báo đáp được ân tình sâu nặng của mẹ.

Từ đó về sau, mỗi lần bú sữa dê con đều quỳ. Bởi dê con biết dê mẹ đã dùng sữa để nuôi nó lớn khôn, vì vậy dê con vừa quỳ vừa uống sữa là để cảm tạ công ơn nuôi dưỡng của mẹ.

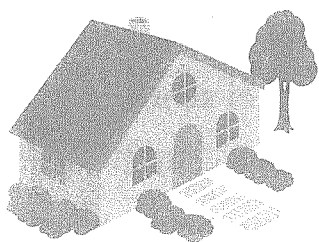

Bài học trưởng thành.

Mẹ chúng ta cũng giống như dê mẹ trong truyện này, hàng ngày đều chăm sóc chúng ta từng li từng tí. Vì vậy, chúng ta cũng phải biết ơn mẹ giống như chú dê con trong truyện.

CÁI TẾT THIẾU THÔN MÀ ẤM ẤP

Tết Nguyên đán năm 1973 là một cái Tết không thể nào quên với tôi. Lúc đó, trong nhà tôi đã không còn gì để ăn.

Trời còn chưa sáng, bố mẹ đã gọi anh em tôi dậy, dẫn cả nhà lên núi đào củ sắn, bởi sợ bị mọi người nhìn thấy nên họ lên núi từ rất sớm. mấy anh em tôi lẻo đẻo theo sau bố mẹ, vừa đến cổng làng, bỗng gặp một người hàng xóm. Người đó hỏi bố đi đâu, bố tỏ vẻ lúng túng, bởi trước giờ ông không biết nói dối, mẹ liền nhanh nhẹn nói: “Mùa xuân đến rồi, chúng tôi đi cuốc đất làm nương anh ạ!” Người hàng xóm thấy bố mẹ tôi vai vác cuốc, lưng mang gùi liền tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng ông không hỏi gì thêm nữa và rời đi. Khi trời xẩm tối, nhà nhà đều đốt lửa nhóm lò, đèn đuốc

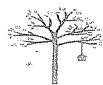

sáng trung, lúc này cả nhà mới lọ mọ xuống núi. Vừa về đến trước cửa nhà, cả nhà giật mình: Trước cửa nhà có một giỏ đầy cá, thịt lợn, gạo, trứng gà... Cả nhà ngơ ngác đứng nhìn nhau, một lúc sau mới mở cửa bước vào nhà. Bố mẹ đi tìm người hàng xóm gặp hỏi sáng dò hỏi xem những đồ ăn trong giỏ kia là của ai, nhưng người hàng xóm nói không biết. Bố mẹ lại đi hỏi mọi người trong xóm nhưng không ai nhận là của mình cả.

Buổi tối hôm đó, cả nhà vẫn chỉ ăn rau đắng và củ sắn hôm đó đào được. Anh em tôi còn nhỏ chưa biết suy nghĩ, vừa ăn vừa meo máo khóc. Bố mẹ không nói gì. Tối đó, bố mẹ không ăn gì cả.

Ngày hôm sau là Mùng một Tết. Sáng sớm, bố mẹ đã mổ thịt con gà duy nhất trong chuồng, luộc chín xong, bố mẹ chia làm hai mươi phần rồi sắp vào đĩa nhỏ. Chia xong, mẹ bảo anh em tôi mang đến cho từng nhà trong xóm. Thấy anh em tôi có vẻ chần chừ, bố nói: “Các con hãy mang đi, sau đó chúng ta sẽ ăn những đồ ăn ngon trong giỏ.”

Bố phải nói vậy bọn tôi mới chịu đi, chúng tôi mỗi

đứa cầm một đĩa thịt gà đưa đến cho từng nhà trong xóm, thật sự là khó thể cưỡng nổi, chúng tôi đưa đĩa thịt gà thơm ngon lên mũi người rồi suýt xoa.

Trong xóm có tổng cộng hai mươi nhà, trừ nhà tôi ra, tuyệt nhiên không một nhà nào vì chê thịt gà ít mà từ chối nhận cả. Sau khi về nhà, chúng tôi thấy nét mặt bố mẹ đã bắt đầu vui trở lại. Bố đang nhóm bếp, mẹ đang nấu thịt cùng với thức ăn thừa buổi tối chưa ăn hết, còn nấu cơm và canh đầu cá nữa. Anh em tôi sung sướng vì sắp được ăn những món mà lâu lắm rồi chưa được ăn. Lúc này, mọi người trong xóm bắt đầu bung bát đến, họ gắp một củ sắn sau đó để lại một khúc cá hoặc một miếng thịt rồi vui vẻ ra về. Khi mọi người đã về hết, bát sắn to đã không còn gì nữa, thay vào đó là ba bát đầy ắp cá và thịt. Cả nhà vui vẻ cùng

Làm một người biết ơn

nhau ăn, nhưng không hiểu vì sao bố lại khóc...

Tình cảm những tháng năm nghèo khổ, thiếu thốn đó thật chân thành và mộc mạc. Những hình ảnh ấm áp và đầy ắp tình thương về cái Tết năm đó vẫn còn như in trong tâm trí tôi cho đến tận bây giờ.

Bài học trưởng thành

Một câu chuyện thật cảm động, những tháng ngày nghèo khổ và những sự giúp đỡ chân thành khiến ta đọc xong cảm thấy vô cùng ấm lòng. “Cảm ơn những tháng ngày nghèo khổ” là những lời tự đáy lòng tác giả, cảm ơn quãng thời gian đó, cảm ơn những tấm lòng và sự quan tâm chân thành đó.